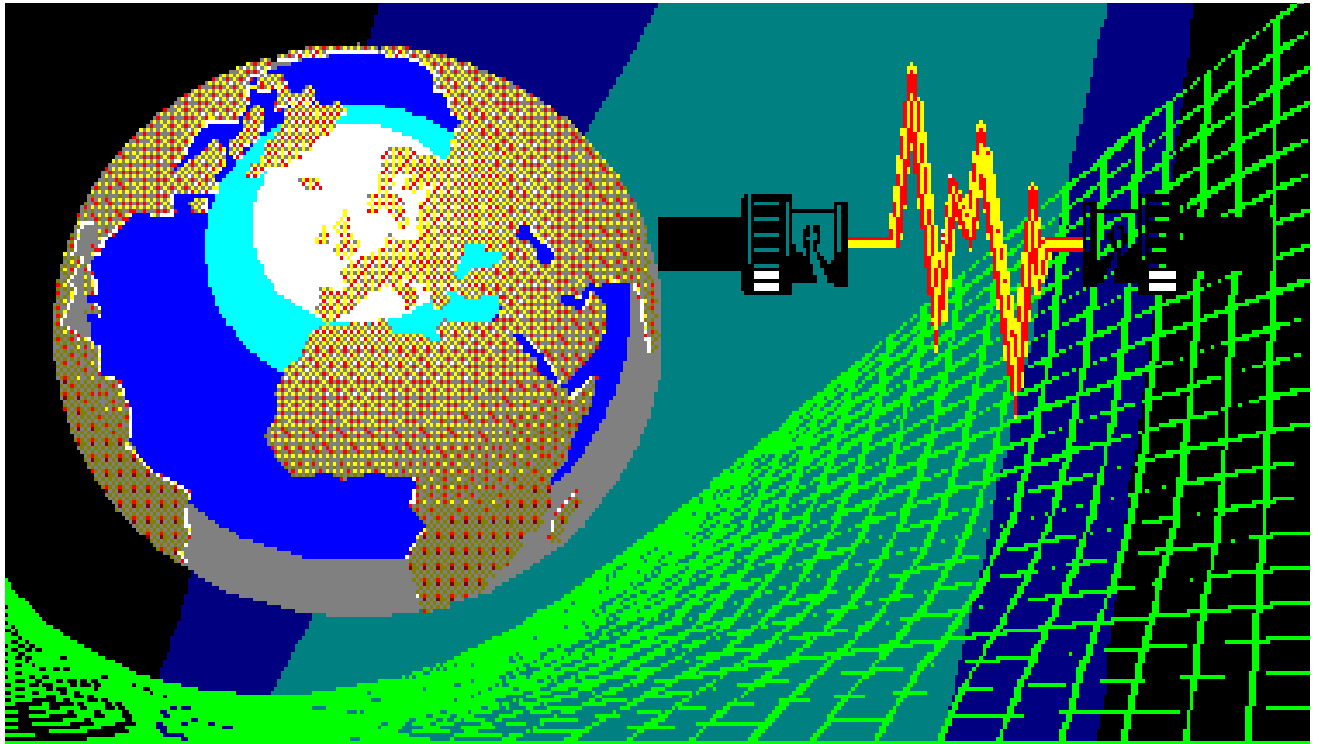

**PONTIFICAL COLLEGE ST PIUS X
ALUMNI NEWSLETTER**

**GIÁO HOÀNG HỌC VIỆN PIÔ X
LIÊN LẠC SỐ 3 THÁNG 8 - 1996
Nhóm Úc Châu thực hiện**

Liên Lạc

Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt

SỐ 3

Lời mở đầu

Anh em cựu học viên thân mến

Đây là lần thứ ba nhóm anh em Úc Châu hân hạnh được gửi đến tất cả đại gia đình chúng ta những giòng liên lạc trong tình huynh đệ đồng môn .

Sau khi gửi tờ Liên lạc số 2 đi khắp bốn phương chúng tôi đã nhận được nhiều đáp ứng rất khích lệ từ các cha giáo, các bậc huynh trưởng và nhiều anh em qua điện thoại, thư.

Chúng tôi cũng nhận được những đóng góp tài chánh của các anh em tại Úc, Vùng Tây Nam Hoa Kỳ. Chân thành cảm ơn tất cả anh em.

Trong năm vừa qua, chúng tôi nhận được một số thư của quý cha và các anh em ở khắp nơi, cũng như một vài bài của các anh em khác. Nhận được thơ hay bài viết nào, chúng tôi đánh máy ngay và lưu trữ trong một hồ sơ điện toán. Vì thế tờ liên lạc này có thể được coi như một tập số tay ghi lại những gì quý cha cũng như quý anh em gửi đến người giữ trạm liên lạc. Nếu có điều gì sơ sót, xin quý cha và anh em thông cảm. Đây là một đóng góp nhỏ của người giữ trạm, cố níu kéo lại những kỉ niệm tốt đẹp về một khoảng thời gian đẹp trong đời. "Một con én không làm nổi mùa xuân, nhưng ít ra cũng báo hiệu cho mùa xuân đang tới" . Bao giờ chúng ta sẽ thấy được mùa xuân đây ?

Sau ba năm giữ trạm thư, nhóm Úc Châu xin hân hạnh được trao lại nhiệm vụ cho nhóm anh em tại Orange, California, USA. Hi vọng nhiệt tâm cũng như tài năng của các anh em Quận Cam sẽ đem lại một mùa xuân mới cho đại gia đình Giáo Hoàng Học Viện Piô X .

Người Giữ Trạm Liên Lạc

Joseph Chương Văn Tuyển

Ûc Châu Du Kỳ

Lm Mai Trường Xuân SJ

Lorenzo Mission Institute

Makati MANILA PHILIPPINES

Le 30 Mai 1995

Cher Peter Hai et tous les alumni rencontrés en ce beau voyage en Australia,

Cher parents et amis

Je suis tenté de recourir au vieux poète Villon(ou Ronsard ?) pour commencer mon récit des deux belles semaines passées au pays des kangarous, invité par 20 alumni de notre Séminaire Pontifical de Dalat, Vietnam, émigrés là-bas.

*"Heureux qui comme Ulysse, a fait un bon voyage,
ou comme celui-là qui conquiert la toison,
et puis est retourné, plein d'usage et raison,
vivre entre ses parents les restes de son âge !"*

Mai étant ici le dernier mois des vacances d'été, j'ai pu accepté leur invitation et avec l'aimable permission de mon Provincial philippin, m'envoler vers Sydney le 10 mai, où j'arrivais tôt le matin du 11, à 6h.10, après un vol paisible de 8 heures; beau ciel étoilé et survol d'une ville très étendue et très illuminée. Service d'immigration et des bagages fort courtois et expéditif. Au lobby, je circule avec le petit chariot à bagages et ne trouve personne...C'est vrai que l'avion est quelques minutes en avant de son temps...Je m'informe : on m'invite à attendre, vu qu'il est tôt, pour donner le temps d'arriver...Deux fois, je passe devant un monsieur à l'air grave, avec lunettes, et tenue officielle avec cravate (moi aussi !)...Au second tour, je m'approche et demande s'il ne serait pas un monsieur AN..alumnus de Dalat, mais, qui avait quitté le

séminaire en 66...

Il me reconnaît aussitôt et m'embrasse bien amicalement !...J'ai aussi du perdre quelques cheveux et quelques rides en 30 ans...! Ce phénomène se reproduira quelques fois durant mon séjour : ces jeunes avaient 18, 20, 25 ans quand j'en avais 38-45 ...à Dalat ! J'en ai 75 bien sonnés, et eux 40 et 50...! Peu après c'est un group qui arrive : mêmes embrassades et bruyantes salutations ! il ya là : Khoa de Nha Trang, chez qui j'habiterai à Sydney, marié et père de 2 enfants; Thuận, de Phú cường, marié et père de 4 enfants dont 2 jumeaux de 8 mois; Tuyền, Saigon, non marié; Khâm, de Huế, nouvellement fiancé; Joseph Hải, de Huế, marié voilà un an; Paul Thanh, de Kontum, marié et père de 2 enfants; Joseph Viễn, de Qui nhơn, père de 3 enfants. Peter Hải, aussi de Qui nhơn, qui a organisé mon séjour, non marié. Venu de Brisbane ainsi que le Père John Khoái, aumônier là-bas des Vietnamiens de cette grande ville. On jase en prenant un café. Photos nombreuses où la joie des retrouvailles éclate. On se sépare pour gagner Liverpool, une des multiples et larges banlieues, où je suis frappé de voir que la grande moitié des gens de ce pays ont une maison bien à eux ! Le temps est frisqué, c'est l'automne, septembre montréalais. A 10 heures, on prend un énorme bol de soupe vietnamienne bien substantielle : nouilles, tranches de boeuf, feuilles de menthe, fèves germées, etc, etc. On rôle dans la centre de la ville et comme j'ai apporté un mauvais rhume, on me conduit à un médecin vietnamien qui, après examen, me prescrit des antibiotiques (Augmentin forte) qui contrôleront bien ma condition ! On se rend chez un "Chemist" (ici pour pharmacien..) qui me donne ces remèdes ! Arrivé chez Khoa, je peux faire une bonne sieste. A 6.00 pm, je célèbre la Messe en Vietnamien chez Khoa, où ensuite on partage le souper d'une excellente et abondante soupe vietnamienne. Je me félicite d'avoir apporté deux albums de photos depuis les débuts du College Pontifical de Dallat :

chacun s`y retrouve avec joie et plusieurs même empruntent quelques photos pour les reproduire ou en faire des agrandissements!...Après le souper, comme j`ai un texte relatant - en Fran(ais - le récit de la visite du Pape en Manila, en janvier 95. à tour de rôle, les alumni lisent un passage, affaire d`examiner où est leur Fran (ais, que je leur avais enseigné il y a 25 ou 30 ans ! Tous passent « summa cum laude » ! A chacun, je donne une petite photo de ma rencontre avec Jean-Paul II, le 15 janvier, jour même de mon 75 ème anniversaire de naissance ! avec un mot bien personnel au verso, pour chacun d`eux ! Ce sera mon mini-cadeau à chacun de mes anciens séminaristes rencontrés en Australie! Ensuite, on me donne le plan de ma visite et tournée en Australie, préparé dans le détail avec grand soin !

Nuit très reposante..et contre le froid qui me surprend le visiteur de Manila en plein saison chaude, un matelas bien chauffé - que je retrouverai partout dans ce pays ! - me permet un sommeil excellent. Beau ciel bleu - cela me frappera partout ici, alors que Manila avec ses 10 millions d`habitants et sa pollution terrible, présente un ciel plus gris, où même les feux de circulation n`ont pas la même clarté ! Vers 10 am, avec Pierre Hải, Thuận, Khoa et Pere Khoái, nous allons visiter la CITY - on dit cela au lieu de « downtown » pour évoquer le centre-ville. D`abord le fameux OPERA HOUSE, merveilleuse structure en forme de plusieurs énormes écailles d`hu(tres supersposées et dont la couverture faites de tuiles de céramique de couleurs est vue de loin, vu que cette « Place des Arts » est construite sur une avancée de terre sur la mer. Un architecte danois fit les premiers plans qui obtinrent un prix, mais un groupe d`architectes locaux virent à sa construction; le co(t exorbitant fut couvert par des loteries gouvernementales, aux prix de 20 millions \$ et achevé de payer en 1988. Les goelands sont nombreux en ce endroit. On prend un bon diner en un restaurant Italien, the Rossini. On monte ensuite a la

City Tower : le plus haut point de la ville : dotée d'une galerie vitrée, à 305 mètres au-dessus du niveau de la rue, d'où on a une vue splendide sur la ville. Des restaurants tournants y sont aussi accessible. De retour, nous avons une Messe à la maison de Thuận, suivie d'un excellent souper. Tuyến nous montre les vues qu'il a prises en video depuis mon arrivée. Khâm est allé accueillir Ninh (Dalat) à l'aéroport, venue de Brisbane : Ninh vient d'apprendre la triste nouvelle du décès de sa mère au Vietnam : nous prions pour le repos de son âme, ce soir et les jours suivants.

Samedi, le 13 , am : J'accompagne quelques uns à la bénédiction d'un nouveau Centre pour les Vietnamiens, à Bringelly, où une statue de Fatima est découverte en ce sanctuaire marial : j'y rencontre quelques prêtres connus au Vietnam, dont un ancien séminariste, Lazariste et aumônier du centre : Hiên, aussi un frère du Frère Dominique Tân qui travaille avec les montagnards. 5 à 6000 personnes y sont présents, avec piété et chant vietnamiens : Le Cardinal Clancey, que je puis saluer après la cérémonie : il ne cache pas sa sympathie pour cette communauté vietnamienne en ce pays : un apport précieux pour l'Eglise avec leur foie profonde, leurs traditions familiales et leur esprit de travail en harmonie avec les autres. Après le lunch, on se rend au Canisius College, noviciat de Jésuites, où ceux qui le peuvent se réunissent pour une mini-retraite jusqu'au dimanche midi. A 4h15 : je puis donner la première conférence sur le SENS DE LA VIE : CROITRE DANS L'AMOUR : notre vocation humaine et spirituelle, prêtre et laïcs. Méditation suit jusqu'au souper. Après le souper, je montre aux alumni le merveilleux video, nouvellement produit par nos Père de Taiwan : IN THE FOOTSTEPS OF FRANCIS XAVIER : 2 bobines d'une heure et demie chacune, où un étudiant chinois en vacances en Espagne, découvre Fran(ois Xavier, et peu à peu gagné par cette personnalité attachante et conquérante, poursuit la route

du Saint, en tous les lieux où il a vécu et missioné : Des scènes de la vie du Saint sont évoquées sur la place, habillage revécues par un jésuite jouant le Saint, et les scènes actuelles de cet étudiant rencontrant les gens qui lui racontent leurs traditions sur Fran(ïs Xavier, dont le souvenir est bien vivant. 8 parties nous promènent à chaque endroit où Fran(ïs a missioné, et les chants et les dialogues sont très inspirateurs et provoquent la réflexion. Une plaquette accompagne le video, pour en tirer le meilleur parti avec des groupes des jeunes. Le second rouleau sera montré tôt le dimanche matin. Tous apprécient grandement ce film, que j`avais pu acheter juste avant mon départ pour l`Australie. Je peux causer en soirée avec l`un ou l`autre, comme en direction spirituelle jadis ! Nuit reposante après une messe recueillie. Déjeuner après seconde partie du video, en compagnie des Pères, dont le Ma(tre des Novices SJ, Richard White. 8.30 am : seconde conférence de Retraite : un regard sur la vie chrétienne, selon l`expérience ignatienne, avec l`insistance sur le devoir de cro(tre dans l`amour : vocation de tous ! Les Alumni présents, finissent par un échange sur les moyens de raffermir leur union et les moyens à prévoir pour aider la Collège Pontifical, quand le gouvernement vietnamien le rendra aux évêques, qui le demandent à chaque rencontre.

A 11 heures, les familles de ceux qui sont mariés nous rejoignent pour la Messe en la belle et austère chapelle du Noviciat : l`homélie essaie de transmettre aux épouses et enfants, l`essentiel message de notre mini-Retraite ignatienne. A 12.30, nous quittons la ville pour une plage fameuse à Pymble : Palm Beach où nous partageons un délicieux d(ner de pique-nique, préparé par Vien, son épouse et 3 enfants : il est dans ce food-business. On voit des gens évoluer en surfant sur les grosses vagues de la mer. On a bien fait plus de 200kms dans la journée : soleil. Le souper a lieu chez An, le plus ancien de nos alumni, où nous nous retrouvons tous autour d`une

table bien garnie : évocations de jadis, photos, vidéos. A 10.30, je me retrouve chez Khoa pour finir mon Bréviaire et bonne nuit.

Lundi le 15 : En matinée, on se rend en ville pour visiter le Musée établi en l'honneur de la nouvelle et première sainte d'Australie : Blessed Mary MacKillop : une fondatrice d'une communauté qui s'est dévouée à toutes les misères rencontrées et son ordre a grandi admirablement pour être aujourd'hui la plus nombreuse communauté d'Australie : les Soeurs de St Joseph : D'abord une magistrale et très belle mosaïque recouvre la voûte, oeuvre d'un artiste aborigène. Quelques chambres représentent en figures de taille humaine, les divers événements de la vie de Sr. Mary. Une très originale salle, aux verrières multicolores, représentant quelques saints, et des personnages du temps de Sr. Mary MacKillop; à la pression d'un bouton, chaque verrière voit la figure s'animer et nous parler en direct ! Elle fut béatifiée par Jean-Paul II, en sa rapide visite en Australie en janvier 1995, après Manila.

Puis nous allons au Taronga Zoo : une visite rapide nous fait voir des animaux particuliers à ce pays : kangarous (ce seront les seuls que je verrai, hors ceux dessinés sur l'avion ou les affiches commerciales ! ne suis pas allé assez loin pour les voir sauter dans les champs ou traverser les routes en soirée !), petits koalas, comme de gentils petits ours timides avec qui je fus photographié; l'émou : sorte d'autruche sans queue; le wombat, sorte de grosse marmotte; et grande variété d'oiseaux de toutes couleurs; porte aussi ses petits en une poche extérieure, comme kangarous. Assistons aussi au repas des sea-horses (phoques). Giraffes pleines de dignité et à la lente démarche. Après un diner au Zoo, où j'avais d'un pâté-à-la-viande typique, nous rentrons en ville. Suis invité chez un alumni de Kontum, Paul Thanh. marié et 2 enfants, dont je bénis la demeure et partage le souper. Retour en soirée.

Mardi le 16 : beau temps, messe, en présence de la mère de Khoa et celle de Tuyến. A 10 am, Peter Hài et Tuyến, nous prenons la route vers CANBERRA, capitale du pays.. A la banque, j`ai un problème avec 3 chèques de voyageur, comme à l`aéroport. Mais grâce à Peter Hài bien connu, tout s`arrange : il habite et travaille au département des douanes, après avoir été bibliothécaire à la Bibliothèque nationale.

Lunch en un centre d`achat. On arrête à Xavier House, résidence jésuite où je passerai la nuit. On visite ensuite le magnifique building du Parlement : ville très bien construite, en symétrie parfaite dont le centre est ce palais du Parlement : ultra moderne structure, plus en étendu qu`en hauteur. Cette capitale fut construite d`après un plan d`un architecte américain Walter B. Griffin en 1911 : à la suite d`un concours d`architectes internationaux. Très symétrique et ayant à son centre un grand lac artificiel qui l`embellit grandement, elle compte 300,000 habitants, surtout employés du gouvernement ou étudiants d`universités, elle se trouve entre Sydney et Melbourne, l`ancienne capitale et compte un beau quartier d`ambassades, de 60 pays. Le lac, de 35 kms de rive, révèle que la ville est très étendue, et moderne et résidentielle. Souper en un restaurant vietnamien et l`on me mène à la résidence jésuite dans le quartier des ambassades (122 Empire Circuit, 2600 Yarralumba). Fr John Eddy, historien receies me very gently and is very aware of the Vietnamese catholic apport to the Church of Australia. Intéressante jasette, aussi avec un professeur d`histoire à New Englsnd University in that city.

Mercredi 17 : la pluie qui nous avait un peu rejoins la veille pm, est installée pour la journée : elle est du reste bienvenue car plusieurs régions ont souffert de sécheresse ces dernières années. A 9.45 avec Hài et Tuyến nous allons visiter la fameuse Telecom Tower, sorte aussi de musée des communications où un plan de la ville s`anime sur désir,

gr(ce à un laser qui rejoint les lieux désirés. Dommage que la pluie et le brouillard empêche vue magnifique de la ville et environs. Nous visitons aussi le Musée de la War Memorial, où sont reconstituées avec réalisme bien des heures des deux guerres de ce siècle. Un beau monument rappelle la guerre du Vietnam, le rôle des alliés australiens. Au supermarket. bon lunch à la dinde. Coup d'oeil rapide au monument en l'honneur de Thomas Cook, découvreur de ce pays, et à l'université d'Australie, immense campus. A 3 pm, Tuyễn et moi reprenons la route vers Sydney, en autobus Greyhound, comme en Amérique ! 3 heures de route sous la pluie. Souper chez Khoa où je loge, avec le Père Hải, curé voisin à Cabramatta, après messe concélébrée.

Jeudi, le 19 : Un Mr John Fletcher (8 Orchard St PYMBLE, NSW 2073 à Sydney, tel. 0061-2-447-050), rencontré à Manila chez un ami voilà quelques mois et qui m'avait invité à le rencontrer durant mon séjour en son pays, m'offrit toute cette journée, vient me prendre et nous nous dirigeons vers le sud : environ 400kms de route variée : autoroute longeant la mer vers le sud : Bulli, Wollongong, Kiama où un énorme rocher se jette dans la mer, Nowra et nous prenons un élégant et succulent lunch dans un club de golf privé : style anglais très high class... et revenons par autre route plus à l'intérieur : paysages différents : plongée sur vallée industrielle, puis parc national boisé et aux routes fort courbes, ailleurs, collinies comme en gazon très entretenu : où paissent d'innombrables moutons qui font le travail d'une tondeuse perfectionnée ! ou grandes fermes très mécanisées. On rentre au beau temps, avec une conversation des plus intéressante : excellent catholique et jusqu'à ces dernières semaines, consultant pour les banques d'Asie pour le compte de l'ONU : vaste expérience et 5 grands enfants professionnels tous. On se quitte après échange de cadeaux où je suis de beaucoup, comme toujours, le grand bénéficiaire privilégié !

De retour, on me conduit chez des amis du Père Khoái, descendu de Brisbane ces jours-ci pour me voir, avant de s`envoler avec moi vers sa ville plus au nord. Souper où tous les alumni et familles se retrouvent : un veau entier est grillé em barbecue. J`y rencontre aussi des prêtres vietnamiens : PP Chi, Ly, Hiệp qui a étudié à Dalat alors qu`il était scholastique salésien. Belle soirée très joyeuse !

Vendredi 19 : à 8 am, avec le Père Khoái, on se rend à l`aéroport, accompagnés de nombreux alumni et leurs familles (car je ne reviendrai plus à Sydney qu`en transit vers Manila en quittant Melbourne) : 20 personnes, fleurs nous re(o)vent à Brisbane, après 1 heure and demie de vol. On se rend à la résidence du Père Khoái, qui est le chapelain du Centre Catholique des Vietnamiens en cette grande ville, la 3ème du pays. Chez l`aumônier, je prends d`abord une longue sieste, car mes nuits sont plutôt courtes...et j`écris quelques cartes. A 6 pm : messe concélébrée à la chapelle du Centre catholique, et je fais l`homélie, comme je le ferai chaque jour durant mon séjour ici. Nombreuse foule présente : gens ont été privés par l`absence de leur aumônier, venu me rencontrer à Sydney. Pour le souper, nous sommes invités au restaurant vietnamien Darra par le nouveau conseil paroissial du Père Khoái. Joyeuse rencontre, avec discours de bienvenue: gens heureux de voir un Père jésuite qui était à Dalat 17 ans, et directeur spirituel de leur aumônier ! Retour à 10.30 et nuit plutôt froide : trop peu brillant pour me lever et fermer une fenêtre à demi-ouverte !...

Samedi le 20 : ensoleillée, le matin, nous visitons l`archevêque retiré, qui avait patroné le Père Khoái pour venir du camp de réfugiés en Thaïlande en son diocèse de Brisbane : Archbishop Francis Ruth, très aimable et aidant tout le monde en cette grande résidence pour personnes âgées, Canossa. Il apprécie bien l`apport des catholiques vietnamiens. Retour pour lunch chez l`aumônier. A 3 pm, il m`invite à rencontrer un large group de jeunes, comme la Croisade Eucharistique.

C'est très enjoué, nid de possibles vocatins sacerdotales et religieuses. A 6 pm, messe et homélie au Centre Catholiques : foule récite le chapelet avant la Messe, suivi d'une danse et offrande de fleurs à la Vierge Marie. A 7 pm, suis invité par le supérieur jésuite de St Léon Collège, à prendre part au souper de fête à l'occasion de la visite du Provincial, Fr. Uren, SJ : petit nombre de jésuites d'âge avancé, très sympathiques. Après le repas, longue et intéressante conférence du Provincial sur la récente Congrégation Générale des Jésuites à Rome, durant janvier, février, mars; suis très heureux de ces informations complémentaires. A 11 pm, le père O'Connor, curé de la paroisse St Ignatius où je logerai pour la nuit, me conduit en cet endroit voisin. Un autre père, Killbride nous accompagne.

Dimanche, le 21 : *il pleut de temps en temps : on vient me prendre pour une Messe aux Vietnamiens de la paroisse St Mark : on m'offre un beau bouquet de fleurs et me remercie de cette visite en Australie pour les Vietnamiens. A 11 am, je bénis la maison d'une jeune couple et y prendre le lunch. A 4 pm, de nouveau messe et homélie à une communauté vietnamienne d'une autre paroisse australienne à West End : de nouveau fleurs et bienveillantes paroles à l'ancien directeur spirituel de leur aumônier Père Khoái ! A 6 pm, retour au Centre pour une 3e messe, où se répète la danse et l'offrande de fleurs à la Vierge Marie. Ausitôt après, on se rend à la maison du vice-président du Conseil pastoral pour une réunion de prière : nombreux assistants et gouter: chaque dimanche soir, à tour de rôle les familles vietnamiennes de cette région se réunissent pour cette prière en famille. A 9 pm, on rentre et prend le souper chez la soeur du Père Khoái, où une nièce de 2.5 ans , très avancée pour son âge, nous charme tous.*

Lundi le 22 : *ensoleillée : En attendant Ninh qui doit nous conduire visiter la ville, j'écrit quelques cartes postales et dis*

mon Bréviaire. Ninh et sa femme avec leur dernier de 3 enfants, Angela, nous allons visiter la Galerie d'Art et le Musée des Sciences, où tout s'anime en pressant un bouton. On s'attable en un Restaurant vietnamien Yum Cha où nous dégustons des mets chinois cette fois. Puis longue marche dans la ville et visite du merveilleux centre d'achat, nouvellement refait à coups de millions où il fallit refaire très moderne sans modifier la fa(ade et la structure. Ils m'offrent aimablement quelques cartes postales et souvenirs. Puis on déambule dans le South Bank Park, lieu d'Expo de 1986 (?) dont un seul souvenir demeure debout : un magnifique temple de bois sculpté du Népal. Tout le long de la lagune, on a établi une sorte de paysage tropical de rain-forest avec cascades, fleurs et plantes rares, et un canal y circule où voguent des petits bateaux propulsés électroniquement. Visit to a pizzeria open by a Vietnamese and back to the Center for a Mass & homily. Dinner at a VN restaurant, invited by Mr Vincent Thanh, new president of the Pastoral Council, his wife and 4 children : 4 boys : a doctor, a pharmacist, an engineer, and the young one dreams to become a pilot for outerspace ! He has what is called here a Ôconvenience storeÕ : kind of grocery with many other articles ! (Excusez mon anglais : je viens de répondre au téléphone et parler en cette langue, comme toujours à Manila!)

Mardi le 23 : ensoleillée : avec le Père Khoái, on visite la magnifique cathédrale, et les offices de l'archdiocèse : le responsable de plusieurs bureaux est souvent un laïc : la Propagation de la Foi, le Centre Caritas, aussi un bureau de coordination des services. Bonne librairie. Visite à un alumnus qui travaille de nuit : un architecte Trung (Vinh Long) qui avait été blessé par une mine enfouie dans notre jardin, après le changement de régime ! Nouvellement marié, il est fier de son bébé Thomas; avec son épouse il nous invite au restaurant. Retour pour la Messe au Centre à 6 pm. Après le souper, je donne une causerie préparatoire au mariage pour 6 jeunes

couples qui se marieront bientôt. Souper chez les soeur du Père Khoái.

Mercredi le 24 : beau temps : Avec l`aumônier, on visite le Carmel, assez éloigné de la ville, beau site de belles résidences : les soeurs sont en piaue-nique, mais une peut nous recevoir quelques minutes : assez pour recommander à leur prières notre petit Lorenzo Mission Institute. Comme ailleurs, les vocations sont rares. une maison de retraites, dirigées par les soeurs du Cénacle, sous direction d`une seule religieuse, Sr Pat Clouston : lieu idéal pour prière et recueillement. Au retour, arrêt au pupermarché d`Inala, où se trouve le Centre Vietnamien, où le père Khoái paie pour moi une paire de souliers, difficiles à trouver à cause de la dimension trop petite ! Lunch dans un MacDonald, comme à Manila. Messe de 6 pm : pour célébrer les 20 ans de sacerdoce de l`aumônier P. Khoái : chapelle fleurie comme pour un mariage, chorale, 6 prêtres concélébrants, chargé de l`homélie, je traite du prêtre : un home engagé et fidèle, comme le Christ le même hier, aujourd`hui et pour toujours, m`inspirant d`un texte de l`épître aux Hébreux. Homélie sensiblement plus longue que prévue mais vu la circonstance et les prêtres invités, bien appréciée, d`après les échos que j`en re(ois ! un banquet groupe dans une salle très vaste du centre croatien : la joie domine et discours et danses vont bon train. Comme je pars avant la fin avec Ninh - Trung m`offre un joli album de photos avec belles dédicaces et offrande - on roule en soirée vers le point le plus élevé de la ville : Mount Coottha d`où la vue sur la ville illuminée est splendide. Il me conduit ensuite à sa nouvelle maison : ses affaires d`imprimerie vont très bien et comme il ne craint pas le travail, il réussit très bien.

Jeudi le 25, à 10 am, on me conduit à l`aéroport: le coeur gros, je quitte mes amis de Brisbane qui m`ont si bien accueilli et où j`ai pu vivre un peu une vie pastorale plus intense durant quelques jours, 3 heures d`avion et j`arrive à Melbourne,

seconde ville du pays, un scholastique vietnamien, Peter Trợ, SJ, m`attend à l`aéroport : ancien de Dalat, mais après mon départ, expulsé en 1975 sept. Diacre, il sera ordonné prêtre le 25 novembre prochain. Il me conduit au Centre Catholique Vietnamien, où le père Raphael Thiện me re(oit très chaleureusement. A 6 pm je concélébrerai avec lui et donnerai l`homélie. Après la messe, suis assailli par plusieurs qui me félicitent pour mon vietnamien et mon homélie...très charitables et offrandes de messes. On me conduit au Jesuit Theological College, où je logerai : en fait je n`y serai que pour deux nuits : mes courts deux jours à Melbourne seront très remplis. Après la messe, P. Thiện et Trợ, nous allons dans la ville : un superbe Melbourne Center est presque vide : nous attendons le coup de 8 heures : dans le grand hall, une énorme montre dorée avec chaine géante, se met à sonner et le mouvement intérieur glisse et dévoile des oiseaux qui saluent et battent des ailes, alors que deux petits bonhommes dorés se balancent et tournent devant des spectateurs ! A chaque heure, nombreux sont ceux qui s`y arrêtent pour attendre sonner l`heure et admirer la merveille. Comme tous les magasins sont clos, nous trouvons un restaurant vietnamien pour souper au dehors. Je rentre au scholasticat jésuite, installé dans une suite de quelques vieilles maison reliées entre elles : cela a un cachet d`ancienneté et de simplicité, mais où ne manque aucun appareil moderne utile à une communauté. Ils ne sont que 11 philos et théos : C`est peu pour tout le pays.

Vendredi 26 : pluie intermittente. Avec Père Thiện, je visite la cthédrale St Patrick où il fut vicaire sa première année de prêtrise : parfait modèle du gothique anglais : première posée en 1850 par le Bishop James Goold, elle fut vite développée et fut consacrée en 1897, à laquelle furent ajoutés en 1939 les deux clochers; re(ut le titre de Basilique Minor par Paul VI en 1970; elle fêtera son centenaire en 1997 (Clochers : 105

mètres; longueur intérieure : 92 mètres 25; largeur des transepts :23 m 31; capacité : 1800-2300 assis. 7 chapelles décorent l'abside) un orgue géant de 4500 tuyaux fut installé en 1964. De belles verrières fut faites en Angleterre. Nous déambulons en un parc magnifique aux arbres anciens, parmi lesquels beaucoup d'érables, dont les feuilles jaunes ou rouges, envahissent actuellement les pelouses : C'est la fin de l'automne. Au milieu, le cottage du Capitaine Thomas Cook, découvreur de ce continent. Après un repas au fast-food, nous parcourons les magasins de chaussures : Le père Thiệu tient absolument à m'en offrir trouver une paire à mon point : chose difficile ! Enfin, il insistera pour m'en offrir deux paires : je les trouve bien trop chères mais il me force à accepter l'occasion ! Avec lui et avec tous les autres, j'ai fort à faire pour me protéger de cadeaux trop luxueux ! Quand un autre alumnus, Anthony Hồ, scholastique SVD, nous rejoint avec Trợ du scholasticat jésuite, nous prenons un bon souper et entre temps, regardons des photos de GHHV de Dalat. (Erreur : c'était la vieille au soir !) Nous gagnons ensemble une paroisse éloignée où un autre alumnus le Père Phillippe est vicaire et nous accueille royalement; la présence du curé australien très sympathique intensifie la joie de tous; bientôt se joint à nous un autre alumnus, Peter Chinh, novice Oblat de Marie Immaculée : un léger accident retarde son arrivée. Quelques autres, prêtres ou séminaristes vietnamiens se joignent à nous et ce sera la dernière rencontre des Alumni de GHHV avec leur ancien directeur spirituel en ce pays !

Samedi le 27 : à 4 am, je suis debout, fais mes bagages, prépare un café et un mot de remerciement fixé au tableau du réfectoire, je m'embarque avec Trợ et Père Thiệu vers l'aéroport : 6.45 je m'envole après des adieux émus pour mes deux anges gardiens de Melbourne ! leur laissant mon dernier souvenir : ma photo avec le pape, pris le 15 janvier 95, comme à tous mes alumni rencontrés ! Déjeuner en l'aire, à 8

am : on arrive à Sydney où je changerai d'aéroport pour prendre l'avion de Sydney. Le tout très bien organisé et facilité : mes bagages sont allés directement vers Sydney. Diner en l'air, films et musique et mini-sieste tueront les 8 heures de vol. Enfin à 5 pm, heure de Manila tout se passe vite et bien et je trouve m'attendant de bons amis de Mary the Queen avec qui je devrai prendre un souper au Restaurant l'Aristocrat, à Malate. Enfin, suis à Lorenzo Mission Institute à 7h 30. Deo Gratias pour ces 2 semaines de vacances et de rencontres si chaleureuses et réconfortantes : Mille mercis à tous ceux qui ont facilité ce voyage !

Bien vôtre en Notre Seigneur.

Paul Deslierres SJ (Mai Trường Xuân)

***TÂM THƯ của Ban Đại Diện Cựu GHHV
tại Orange, California***

August 21st, 1995

Kính thưa Quý Bạn và tất cả đại gia đình quý bạn cựu sinh viên GHHV Piô X, Đà Lạt, Việt Nam

Trong buổi lễ mừng lễ thánh Piô X, Thánh quan thầy của học viện, tại đền thánh tử đạo Việt nam thuộc Orange County, California, USA, tôi đã được giao cho anh em giao cho công tác « Liên lạc & Phối hợp » anh em trong tình thân hữu của học viện.

Anh em chúng ta ai cũng hãnh diện với nền giáo dục đặc biệt đã được hấp thụ. Bao nhiêu nhân tài của giáo hội và đất nước đã, đang và sẽ xuất phát từ gia đình học viện của chúng ta, như đức cha Nhơn, đức ông Thượng, anh chị Nhuệ (sáng lập viên « Hồn Nhỏ » và phong trào thăng tiến hôn nhân), Hoàng Quý nổi danh về mặt văn hoá xã hội, báo chí, truyền thông và ca nhạc ... Những vị này đã quá bận bịu, nên đã chia sẻ cho tôi một chút công việc. Tôi sung sướng chấp nhận với hai chữ Ôxin

vângỢ. Tuy nhiên tôi sẽ không làm những gì Ớlớn laoỢ đâu. Trước hết tôi chỉ xin tất cả chúng ta, quý anh, quý cha, và các cháu, các con hết sức ủng hộ cho những người đang hoạt động hăng say như trên. Đối với tôi, bước đầu tiên tôi chỉ xin anh chị em cùng cố thật chặt giây thân ái lại gần nhau hơn nữa , bằng cách :

1. Đối với các cha giáo : viết thư, điện thoại, mừng lễ thượng thọ v.v.
 2. Đối với bạn đồng môn : tại VN : viết thư, gửi quà, gửi tiền..; ngoài nước : thăm hỏi, giúp đỡ những bạn mới qua như Thuật...bệnh hoạn như Nam...
 3. Họp mặt thế giới : mỗi năm tại một địa điểm khác nhau
 4. Họp mặt địa phương : tất niên ...
 5. Quan hôn tang tế : người thân trong gia đình mỗi người
 6. Mỗi địa phương cử một đại diện với trung ương...
- N.B. mỗi cá nhân đều tự động liên lạc, không cần chờ đại diện...
7. Cổ võ tinh thần và ủng hộ vật chất cho Tiến sĩ Hải \$20.00 mỗi người để tiếp tục phát triển tờ Liên lạc và nhất là gửi bài vở về cho Hải nữa..
 8. Tiếp tục gửi ý kiến, tin tức, và cập nhật hoá địa chỉ về ban đại diện.

Một vài dòng tâm thư gửi tới quý bạn. Kính chúc quý bạn và gia đình luôn an vui trong tình yêu của Chúa và Mẹ Maria cùng tình thân thương học viện Piô X.

Rất thân

Joseph Trần đức Hạnh

18902 Lister Lane - Huntington Beach, CA 92646

Tel (714) 968-9143 or 968-0946

Những trang thư từ quê hương

Trích thơ anh Phùng khắc Phan (Khoá 12)

Đông Hoà 12 tháng 6 năm 1995

....Sau hơn 17 năm sống chôn vùi ở vùng Cái sắn với nghề cũ của cha mẹ là làm ruộng, mình đã bán ruộng đất về Bầu cá (Dầu giây) Đồng Nai để sinh sống, lại có dịp gặp lại các bạn cũ : Phát Thành, Cha Quang, Hà, Cha Sơn, Cha Đại ...

Hiện tại thất nghiệp, ở nhà nuôi cút đẻ và giáo dục con cái. Mình có tất cả bảy cháu, cháu lớn nhất chuẩn bị vào đại học và cháu nhỏ nhất vào lớp đầu cấp một. Quả là một gánh nặng cho vợ chồng mình. Nuôi sống chúng đã khó lại còn phải lo học hành mà như Tuyển biết đấy : muốn cho con cái ăn học thì gia đình phải lo, nhà nước thì chỉ giúp một phần nhỏ. Vợ chồng P. Thành và anh em vẫn động viên mình hãy kiên nhẫn và hứa giúp đỡ khi có dịp liên hệ được với anh em cũ trong nước cũng như ở ngoài nước mà khả năng khá hơn. Hàng tháng mình vẫn viết bài về sinh hoạt đạo đời gửi cho một tờ nguyệt san ở Đan mạch và được trả nhuận bút 50 đô một kỳ báo. Nếu có thể Tuyển liên hệ coi bên Úc có tờ báo nào cần mình sẽ gửi bài... Hôm gặp cậu lần sau cùng là vào khoảng tháng 6/75 khi mình và vợ tương lai mua đồ cưới ở chợ Bến Thành, không biết cậu còn nhớ không...

Lá thư đầu gửi đến cậu, hy vọng nhận được hồi âm và anh em liên hệ thường xuyên để ôn lại các kỉ niệm cũ và thông báo cho nhau sinh hoạt hiện đại...

Phan đình Phùng (Khoá 12)

Đông Hoà 29/9/95

....hôm 27/9/95 vừa qua anh em khoá 12 GHHV lớp mình họp nhau tại nhà père Quang ; gồm có các cha Quang, Sơn, Huy, Long, Quý, Xanh, Nam, Đại; thầy Tô (Phùng); bố đời : Dũng, Phùng Tuệ, Phùng Phan, Thành, Hà. Thiếu cha Triết, Lùng, Thiện, Huấn, Lễ. Họp mặt tâm sự từ 8 giờ sáng đến 3 giờ chiều. Mỗi năm tất cả anh em họp mặt ít là một lần kể cũng rất hay. Riêng mình quá cảm động khi gặp lại được nhiều anh em đã hơn một phần tư thế kỷ xa nhau. Nhìn chung anh em không có gì thay đổi nhiều. Có nhiều người bây giờ có trọng lượng đồ sộ trên dưới 70 kg như Hà (85 kg), Đại (72kg), Quang (68kg) Võ Quý (70 kg), có người hơi ốm như Xanh (52kg), Phan (50kg)...Thật sự thì chúng ta đang bắt đầu vượt sang lứa tuổi hàng chục bằng số 5. Dịp này cha Đại mừng nửa thế kỷ góp mặt với đời, còn lại đa số ở lứa tuổi 46, 47, 48. Về đời sống vật chất đại đa số các vị tương đối khá nhờ các lễ bếu từ ngoại quốc gửi về. Bố đời thì Tuệ, Dũng, Thành kinh tế vững. Riêng mình vì đông con vả lại hơn 17 năm sống ở đồng ruộng nên có phần chật vật anh em hứa sẽ giúp đỡ nhất là cho 7 cháu sách vở đi học. Thầy Tô do bệnh tai thuốc thang nhiều vả lại ở kiếp "làm dâu" nên cũng hạn hẹp nhiều. Cậu gửi 200 thấy cũng hồ hởi lắm.

Dịp này anh em có đọc thơ của cậu gửi và cả thư của cha Cần ở Paris gửi về nữa. Ước gì anh em thường xuyên thư gửi nhau và ước gì mỗi năm anh em lại có dịp gặp lại nhau. Bên nội VN thì đã quyết định là vào dịp tháng 8 hàng năm anh em lớp sẽ về dự ngày họp mặt một lần mỗi lần tại một miền đất nước. Năm tới là vào 24/8/96 sẽ về miền Vĩnh Long (Cha Xanh đăng ký tổ chức). Kể ra như vậy cũng lý thú phải không Tuyền. Dịp đó sang năm cậu nên làm một chuyến về lại quê hương đi. Cha Cần đang du học tại Pháp có lẽ là để chuẩn bị cho chức "vít vồ" sau này chẳng. Lớp mình còn có Cha Linh, dòng Lazarist, hiện

là bề trên cả. Các chức vụ cao trong GHVN sau này sẽ do cánh trẻ được đào tạo tại VN (do các cha giáo Dòng Tên) chẳng ? Điều đó có thể chứng minh được vì số đi du học tại nước ngoài trước 75 nay đã già rồi, số ưu tú còn lại phải là các vị học tại GHHV thôi...

Lúc này mình tương đối rảnh rỗi, hàng tuần phải chở bà xã về thành phố lấy hàng bán. Cuối tháng 8 vừa qua lo cho các cháu đến trường học kể cũng mệt. vẫn nuôi cút để trứng nhưng lúc này chỉ phá huề vì thực phẩm khá cao, vả lại tiền chuyên chở khác mắc nên giá sản phẩm sứt. Tất cả phó thác vào Chúa thôi...

Phùng khắc Phan (Khoá 12)

*137 Khu I Ấp Hoà Bình
Xã Đông Hoà Huyện Thống Nhất
Tỉnh Đồng Nai*

LM Nguyễn đức Quang

Gò Vấp ngày 28 tháng 9 năm 1995

Thăm Tuyền và các anh em cựu GHHV ở Úc

Trước tiên là mình phải nói lời xin lỗi bởi vì nhận thơ và qua anh em gửi cho Phùng đã lâu, nhưng lu bu công chuyện quá, lo thêm sức, rước lễ lần đầu cho các em trong giáo xứ vào dịp hè, sau đó lại lo lễ tang cho cha già, đấng sáng lập ra giáo xứ mình đang phụ trách nên không còn thần hồn thần tính đâu mà viết thơ bây giờ mới hoàn hồn để viết thơ thăm cậu và anh em.

Hôm qua lớp mình cựu GHHV lại họp lớp tại nhà xứ của mình, vui đáo để, xin tường thuật hiện trạng của mỗi anh em. Trước tiên có một số anh em vì lý do trục trặc kỹ thuật nên không về được : Huấn bị đụng xe nhẹ nhẹ và bị phong thấp, đường xá mùa bão lụt bị hư hại nặng nên không về được; Thiện vừa nhận nhiệm sở mới ở Kim Mai, Ban Mê Thuật hơn 1 tuần, nên bố bảo cũng chẳng dám về; Lễ làm cha sở Quảng nhiều, Ban Mê Thuật

vì lo chuẩn bị để xây móng để xây dựng nhà thờ nên cũng không về; Triết làm cha sở Vĩnh Chèo, Vị Thanh, Cần Thơ được mình và Long dặn dò kỹ lưỡng ngày giờ thế mà không hiểu sao không về dự, cậu ta đang xây nhà thờ và nhà xứ đẹp lắm. Lừng làm cha sở ở một xứ đạo vùng Võ Đắc, Tánh Linh, mắc lo giỗ cha cố, nên cũng không về được. Còn tất cả các anh em khác đều có mặt.

Nam làm cha sở "biệt cư" hai xứ đạo ở vùng mũi Cà Mau, hơi mệt, hàng tháng cứ phải mò lên Saigon để kiểm tiền mà duy trì những chương trình hay đề án của anh cho hai xứ đạo vùng sâu này. Long làm cha linh hướng ĐCV Cần thơ, dạo này bắt đầu hói và tóc bắt đầu bạc nhanh. Thành, 1 vợ 2 con, hiện làm giáo viên toán cấp hai khá nổi tiếng, nhưng cũng nổi tiếng luôn về đảng nhậ nhệ, dạo này cũng hói dữ lắm. Xanh cha già làm cha sở 1 họ nhỏ gọi là Cá rô ở Vĩnh Long, năm tới mừng 'đồng khánh' (kỷ niệm 20 năm LM), năm nay trông đỡ tiêu tụy hơn mọi năm, hiện đang chuẩn bị sửa nhà xứ ọp ẹp của anh ta để sang năm có thể đón anh em họp lớp ở dưới ấy. Sơn làm cha xứ Phong Cốc, Tây Ninh, ngay tại quê hương mình, sửa sang cũng ra trò, sắp sửa khánh thành Hội Trường giáo xứ kinh phí gần 300 triệu, nhưng vẫn cứ phon phon đẹp trai như thường. Hà sau một thời gian dài giao hàng bột mì, nay nghiêm nhiên trở thành giáo sư Anh Văn chuyên ngành kinh doanh ở Đại Học mở rộng. Dũng làm nhân viên cho đại lý đàn Yamaha ở Saigon, chiều tối còn dạy anh văn ở Trung Tâm, kể như là người duy nhất làm 2 jobs. Tuệ cũng dạy anh văn ở các Trung Tâm, và vẫn cứ phong lưu như xưa. Sáu Đại là cha "chủ hộ" chứ không được làm cha xứ, hàng tuần tuyến đường Hồ Nai - Saigon chạy xoành xoạch để lo dạy học giúp cho các thầy Kontum, miệng cứ loe toe như thưở nào. Huy làm cha sở Tân Lý, Bình Tuy, chắc cậu rành vùng này, chàng ta kỳ này gầy, hết còn tây lai đẹp trai như xưa, hiện đang lo lắng chuẩn bị xây nhà thờ lại, kinh phí có lẽ cả tỉ bạc. Phùng (Tô) hết đi tu rồi, tai bị hơi lãng, hiện đang học anh văn tại đại học. Mình đã chuyển số tiền 200

đô Úc cho anh ta, thấy tinh thần có vẻ hưng phấn và cảm động. Cám ơn anh em rồi rít. Phan với thành tích 1 vợ 7 con xem chừng có vẻ cảm cảnh lắm, lo ăn thôi cũng ná thờ. Mình thì vẫn coi xứ, nhưng kỳ này lại bị bề trên ĐCV là cha Thành "cấp đầu" về làm giáo sư chủng viện, nhưng ngoại trú thôi, dạy môn luân lý cơ bản thế cho cha Mai văn Hùng vừa mới đột ngột qua đời tháng trước. Không có mèo nên chuột nhắt như mình bị thộp cổ để làm nghề giáo, ớn quá, trong vòng hai tuần là phải dạy rồi.

Kế hoạch anh em trong lớp năm nay là tập trung giúp cho Xanh chừng năm sáu triệu để sửa sang nhà xứ tiêu điều của anh ta. Anh em đóng góp kể như xong. Năm tới anh em tập trung giúp cho 1 người con đầu của Phan có đủ khả năng tài chánh để vào đại học. Trong buổi họp mặt còn có anh Dũng nhoi (Trí Dũng) trên bọn mình 2 lớp đến dự. Vui lắm.

Anh em trong lớp gửi lời thăm tất cả anh em GHHV ở bên ấy. Thôi mình xin dừng bút và chúc cậu cũng như anh em được luôn an mạnh và vui tươi trong cuộc sống.

LM Nguyễn đức Quang

Phan đình Phùng (Khoá 12)

Đông Hoà ngày 18 tháng 10 năm 1995

Tuyển thân mến

Thật không ngờ Tuyển và anh em cựu GHHV lại làm một món quà lớn lao như vậy. Không biết ai trong lớp mình đã làm trung gian nhưng ngoài sức tưởng tượng của Phùng ! Xin cám ơn, cám ơn tất cả những người con ngoan của Đức Kitô, cũng là những trò xuất sắc của các cha giáo khả kính. Xin Chúa chúc lành cho những người bạn và cũng là những người theo sát Chúa Kitô hơn Phùng.

Vì phải chở đũa em ruột đi Trung Tâm Ung Bướu mổ hạch cổ nên tới quá trễ, không biết nhiều hoàn cảnh hiện thời của các Cựu học viên bên Úc, nhưng rất mong Tuyển liên lạc với cha

Quang đều đều để Phùng có dịp suy nghĩ đến những ngày hồng ân Chúa ban cho người con Chúa. Không phải để than thân trách phận nhưng để thêm can đảm chấp nhận trong biết ơn. Thửa vườn của Chúa có đủ các bông hoa, bông nào cũng được chăm sóc để trở thành những bông hoa đẹp. Phùng cũng sẽ là một bông đẹp, theo gương các bạn.

Một lần nữa cảm ơn các bạn ngoại quốc, xa mặt nhưng không cách lòng, vắng tin nhưng lại thật đậm đà tình nghĩa. Và cũng cầu mong cho riêng Tuyển những gì đẹp nhất mà Chúa chờ dịp ban cho con cưng của Ngài.

(Phùng mang số tiền lớn lao đó gửi cha Đĩnh, để lúc nào cũng an tâm vì đã có tiền để dành. Ngài rất ngạc nhiên trước nghĩa cử cao đẹp của Tuyển, của các cựu học viên GHHV)

Thương mến dâng trào

Phan đình Tô (Khoá 12)

Thư Cha Raviolo

Saint John Vianney Theological Seminary

P.O. Box 136

9000 CAGAYAN DE ORO CITY

PHILIPPINES

7 December 1995

Dear Tuyển and friends of the LIÊN LẠC

Thank you very much for the copy of the LIÊN LẠC # 2, which I received time ago. I waited for the Christmas to answer back my thanks, together with my best wishes of MERRY CHRISTMAS AND HAPPY NEW YEAR to all of you.

Of course I will pray in the Holy Mass for all of you and families and friends, even for those I did not know personally.

Although my Vietnamese was always rather poor, and now still more, I could understand the general meaning of the different letters and articles of the LIEN LAC (60%) and I appreciated the good news of all of you, your bà xã and children, if any, or your christian community of the priests among you. Keep the christian spirit and trust in the Lord who is with you.

If one day we will be able to go back to Vietnam, I will be happy to meet you there, at least as a visiting friend, to see once more your beautiful country, where I had the honor to live and work happily for nine years and see some of you become priests.

I shared also your sufferings during the worst time of your history (the 60`s up to the first years of the 70`s), but I knew that God would not have abandoned you and was preparing for you a better future.

This year, I had the great joy to see Rev. Fr. Doan, S.J., in Manilla, on his way back home from Rome after the Jesuit General Congregation. He gave me so many interesting news of our brothers in Vietnam...

Please continue to send me the LIEN LAC. It is for me a great gift.

*May the Infant Jesus bless you all
Yours in Our Lord*

Rev. Joseph Raviolo S.J.

Lưu Luyến

Để nhớ ơn quý cha giáo sư

Riêng tặng quý cha và quý bạn cựu học viên GHHV Piô 10, Đà Lạt

Ơi Đà Lạt của một thời yêu dấu
Chung viện Giáo Hoàng ấp ủ trong tim
Mái trường xưa nào dễ đã ai quên
Dù có phải xa rời trong cuộc sống
Nhớ làm sao bên đời cù lộng lộng
Dưới mái trường rộng rãi khang trang
Đời chúng sinh vui như cảnh thiên đàng
Ham học tập và đắp xây lý tưởng
Các cha giáo luôn chăm lo bồi dưỡng
Chẳng quản nhọc nhằn hôm sớm đỡ nâng
Rồi cũng đến ngày cất bước dẫn thân
Lao vào đời như cánh chim lướt gió
Lưu nhớ trong lòng công ơn dạy dỗ
Và sống sao cho khỏi phụ lòng thầy
Hỡi bè bạn thân thương của những ngày
Cùng học tập, cùng vui đùa sung sướng
Dù ở nơi đâu vẫn luôn vọng tưởng
Mái trường xưa, nơi hun đúc tuổi xanh
Các thầy xưa đã dạy dỗ tận tình
Để ta có ngày hôm nay thành đạt
Nơi tha hương, theo cuộc đời trôi giạt
Nhớ trường xưa, thầy, bạn cũ xa xăm
Viết đôi hàng lưu luyến hỏi thăm
Tình nghĩa cũ vẫn như ngày mới bén

ĐAN HÀ **Nguyễn Văn Tạ (Lazariste Khoá 12-14)**

12 Milton St Bankstown NSW 2200 AUSTRALIA

Tel. +61 (02) 9796 3841

Thư Từ Xứ Cờ Hoa

Puyallup 16 - 12 - 1995

Tuyển thân

...Mình làm nghề gõ đầu trẻ. Mình dạy được 4 năm rồi, sau thì làm việc văn phòng tại sở học chánh cũng được ba năm rồi. Mình đã làm trong ngành giáo dục của Mỹ cả thấy 13 năm rồi. Trước kia thì mình làm phụ giáo, nhưng kể từ năm 1988 thì mình thực thụ là giáo chức....Mình có hai cháu gái. Cháu lớn năm nay 16, hiện đang học lớp 11. Còn cháu thứ hai thì 14 tuổi, học lớp 9....

Năm 1981, mình đã bảo lãnh cho Tiên (K12). Hẳn đã xuất, lập gia đình và có ba con. Lâu nay hẳn cũng không liên lạc với mình nên mình cũng không rõ hẳn ở đâu. Ngôn (K11) cũng ở tiểu bang mình, nhưng cách nhau cả hàng trăm miles. Lúc Tiên mới đến, hẳn và Ngôn cũng hay liên lạc với mình, nhưng sau này thì cũng bắt tin luôn...Dự hồi năm 1983, hẳn có sang mình, chính mình chở hẳn đi tìm Tiên...Mình cũng có liên lạc với Lê hồng Phúc, hẳn đang ở Canada. Thức thì ở Texas...lâu lắm rồi mình cũng không liên lạc. Đúng ra dịp về Việt nam (1994), trên chuyến bay đi cùng có vợ chồng Đức (Mỹ Tho), mình mới đọc được tờ Liên lạc của Piô X, nên mới có địa chỉ của cậu đấy. Mình có gặp lại Hà, Dũng, Phùng Tuệ, Phụng và Quyết. Vợ Quyết và vợ Huỳnh Tấn Dũng lại là bà con....

NGUYỄN HỮU PHÚC (Khoá 12)

1000 8 th Ave NW

PUYALLUP WA 98371

Tin Buồn từ Quê Hương

Sydney 18 tháng 2 năm 1996

Chúng tôi vừa nhận được tin LM Giuse Vương văn Điền, Khoá 1

GHHV, đã qua đời ngày 16 tháng 2 năm 1996 tại một nhà thương ở Saigon, sau hơn hai tuần trở bệnh...

Hiện có nhiều tin đồn về những nghi vấn trong cái chết của cha. Nghe nói cha Điền bị đau nặng sau chuyến đi nước ngoài về. Công việc xây cất nhà thờ Bảo Lộc bị đình trệ. Khi cha qua đời thì thân xác ngài bị teo lại ???

Năm ngoái (1995) trong chuyến du lịch thăm các nước trên thế giới cha Điền đã ghé thăm anh em tại Sydney và tỏ ra rất khoẻ mạnh, yêu đời, yêu người và yêu Chúa.

26 tháng 7 năm 1996

Theo lời anh Dương quang Ninh và Cha Huỳnh Hữu Khoái (Brisbane) thu thập tin từ Đà Lạt : Cha Điền quả thật qua đời vì bệnh ung thư phổi. Sau khi ở nước ngoài về cha đã gặp nhiều khó khăn về tài chánh và bị "làm việc" nhiều lần. Khi ngài vào bệnh viện, giáo dân đã tổ chức có người ở bên ngài từ phút đầu cho đến giờ ngài qua đời và có ghi lại tất cả những giây phút cuối vào một băng video.

Gia Đình Giáo Hoàng Học Viện đã mất đi một người anh rất dễ thương với lối kể chuyện vui rất duyên dáng. Những câu chuyện và lối diễn tả của anh Điền rất ư là độc đáo đã từng giúp anh em cười ra nước mắt trong những giây phút khó nhọc.

Xin Chúa nhân từ đón nhận anh Điền về nơi vui vẻ muôn đời, trong vòng tay nhân ái Ngài.

Tin Từ Miền Đông Bắc Hoa Kỳ

19/03/1996

Võ Thành Tứ từ Maryland cho biết :

Maryland : Anh Doan mới xây nhà. Lễ khánh thành tân gia có cha Lăng, Định, hai vợ chồng Tứ. Vinh Kontum có ghé Houston thăm anh em trước khi sang định cư tại Canada. Trong năm 1995, các anh Đậu văn Hồng, Martin Đức , Phạm ngọc Phi từ

Âu Châu sang thăm.

Dịp tết Tây, Tứ có sang Houston thăm gia đình các anh Thức, Quyết và Khang.

Tin từ Vùng Kinh tế mới Tánh Linh

Đức Tân 25 -1-1995

...Sau ngày rời trường vào mùa thu 77, mình và anh em Piô về quê nhà, và gia đình mình được lệnh "cưỡng bức cư trú" mãi cho tới ngày mình được thụ phong linh mục (31-5-90). Trong thời gian 12 năm ấy, một phần thủ phạm, một phần phải "ngoan ngoãn"..mình chẳng đi đâu...Riêng mình, có lẽ bởi chịu khó, có sức khoẻ tốt..nên số phận không được ưu đãi : sau khi thụ phong, mình được gửi lên huyện Tánh Linh : chẳng có cha cụ, giáo dân lại "đạo mới" thời cụ Diệm, họ bỏ đạo gần hết. Được hai năm sau, mình được bổ nhiệm về một giáo xứ mới thuộc vùng kinh tế, cũng nằm trong địa bàn huyện Tánh Linh. Sau 5 năm phục vụ ở vùng xa ánh sáng đô thị này, sức khoẻ mình xuống cấp hẳn, hay bị cảm cúm và mỏi thân mình. Không biết bao giờ mới được phép chuyển về một vùng giáo dân ít hơn, địa bàn gọn hơn. Hiện giờ mình coi một giáo xứ và 4 cộng đoàn. Bốn cộng đoàn này ở xa giáo xứ, mỗi cộng đoàn trên dưới 1000 khẩu. Mùa mưa lầy lội, bị té xe dài dài nhưng không bị thương..vì đường đất trơn trượt, chỉ chạy chừng 15 cây số/giờ thôi...

13-3-1996

Lá thư trước Lừng biên cho Tuyển đã hơn 1 năm nhưng chưa có dịp gửi đi. Hôm nay tiện có người ở Úc về, Lừng thân ái gửi đến Tuyển và anh em Piô X lời chào thăm sức khoẻ và chúc mừng năm mới...Xứ mình là kinh tế mới, nay bắt đầu có điện. Mình đang chạy để có điện vào nhà xứ và nhà thờ...xin chớ nghĩ là nhà xứ, nhà thờ của L. Khang trang nhé ! Chỉ là nhà đóng vách sơ sài thôi...

*Nếu có thể, xin anh em hỗ trợ cho người anh em ở xứ
nghèo...đang cần phát triển về mọi mặt...*

LM Nguyễn văn Lữ. Đức Tân - Tánh Linh. Bình Tuy

Tâm Sự của Nguyễn văn Phán

(K13- Xuân Lộc)

Xuân Lộc 13/05/1996

Anh Tuyển thân mến

Hôm gần tết vừa rồi, cha Đỗ văn Ngân có gửi cho mình một lá thư từ cha Quang (Gò Vấp). Đó là lá thư của anh gửi cho, trong đó có quà 200 đô. Phải mất ít phút rà lại bộ nhớ mới nhận được anh. Thật là bất ngờ lớn, bởi vì đó là lá thư duy nhất mình nhận được từ anh em, cả ở Việt nam lẫn ở ngoài. Ở Việt nam thỉnh thoảng dịp này kia gặp mặt nhau, còn ngoài ra, mỗi người mỗi ngả. Mình và gia đình xin cảm ơn anh và tất cả các anh em đã nghĩ đến và giúp đỡ. Và cũng xin lỗi vì đã quá lười trễ thư cho anh.

Số tiền đó, vợ chồng mình mua ít tôn sửa lại mái nhà bếp.

Trước kia lợp lá được 3 năm, năm nay lá mục hết. Vừa lúc ấy nhận được thư anh gửi.

Gia đình mình cũng thường thôi, chủ yếu sống vào nghề may vá. Bà xã mình may áo dài, bà ba. Mình phụ vào cho bà. Riêng mình, nhận được dạy kèm sinh ngữ thì làm, nhưng cũng không đều. Dầu sao Chúa cũng cho đủ ăn và trong gia đình thuận hoà với nhau. Tụi mình có được 3 cháu : 2 gái đầu và 1 trai. Đứa đầu năm nay mới học hết lớp 6.

Thôi đôi dòng báo tin cho anh với lời cảm ơn của toàn thể gia đình mình và thành thật xin lỗi anh. Cầu Chúa ban ơn lành cho anh và cho tất cả anh em .

Thân ái

Nguyễn văn Phán

Số nhà 0. 30 Khu Xuân Bình

Thị Trấn Xuân Lộc. Huyện Long Khánh

Tỉnh Đồng Nai Việt Nam

Làm sao quên được ?

Trước ngày mừng Lễ Giáng Sinh 95 một vài hôm, nhận được một cú điện thoại với giọng nói là lạ, tôi hơi ngỡ ngàng và ngạc nhiên. Giọng nói mà tôi chưa bao giờ được nghe. Giọng nói vừa nhẹ nhàng, vừa trầm ấm. Đó là giọng nói Anh Vũ văn An, Niên Trưởng đương nhiệm Cựu Học Viên Khoá 3 Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt tại Úc Châu. Anh vừa là một vị chức sắc trung ương Trung Tâm Cộng Đồng Công Giáo VN Sydney, phụ trách về bộ môn tối ư quan trọng : Dạy tín giáo lý Công Giáo... Bỡ ngỡ và ngỡ ngàng hơn nữa, khi nghe anh niên trưởng có nhã ý mời tôi tham dự buổi họp mặt tiệc mừng, vừa tất niên, vừa tân niên, vừa để mừng Linh Mục Nguyễn Quang Thạnh, cựu học viên Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt, vừa tốt nghiệp tiến Sĩ Thần học tại Giáo Đô Vatican mới về. Theo lời anh Vũ văn An, niên trưởng, đây là cuộc họp mặt thường niên của anh em cựu học viên Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt tại Úc Châu...

Sau lúc đặt điện thoại xuống, bỗng một cuốn phim MÙA DĨ VĨNG CON ĐƯỜNG TU lần lượt quay lại trên màn ảnh "đại vĩ tuyến" tâm hồn tôi !

Tôi buột miệng kêu lên : "Thế mà đã 35 năm rồi !" Kể từ ngày "bỏ thuyền, bỏ lái, bỏ giòng sông Giáo Hoàng Học Viện Đà Lạt", đây là lần đầu tiên, anh niên trưởng Vũ văn An đã thức dậy "con người Giáo Hoàng Học Viện" trong tâm hồn tôi.

Cả một Mùa Dĩ Vãng đời tu đầy ắp những kỷ niệm thân thương dồn dập đến với tôi, như chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua. Tôi nhớ mãi một buổi chiều thu năm 1959, 3 chủng sinh Vinh, Hồ Hán Thanh, Trần Đình Trọng, Nguyễn Quốc Biền nhập học Khoá 2 Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt.

Năm đó, Giáo Hoàng Học Viện chưa xây, tạm thời mượn 3 căn biệt thự của Đại Học Đà Lạt Khu B, nằm trên sườn đồi, cạnh trường Trung Học Trần Hưng Đạo, tư lự nhìn xuống Hồ Vạn

Kiếp, kín đáo ẩn dưới rừng thông ngày đêm buông tiếng nỉ non, da diết sâu vạn cổ !

Lần đầu tiên, tôi được mặc chiếc áo chùng thâm, xúng xáo xúng xính ngượng ngùng, tay xách một chiếc vali hành trang, đến trình diện Cha Bề Trên Lacretelle. Làm sao tôi quên được vẻ triu mến, dịu hiền của người. Người niềm nở tiếp đón 3 anh em chúng tôi với nụ cười luôn nở trên đôi môi, với lời nói bằng tiếng Pháp, giọng điệu "Parisien" nhẹ nhàng như hơi thở ! Dáng điệu người, vừa cao, vừa mảnh khảnh, với cử chỉ thể hiện một cái gì cao quý của một bậc chân tu.

Làm sao tôi quên được Cha Quản Lý Bobbio. Người đã nhiệt tình lo lắng đầy đủ nơi ăn, chốn ngủ cho mọi người. Vâng trán sa mạc Người biểu lộ cả một sự thông minh thâm thúy. Chúng tôi hân hạnh được học môn La ngữ với Người. Tôi còn nhớ mỗi ngày thứ bảy, ôn toàn bộ bài La ngữ trong tuần, không một người nào thoát nạn tổng kiểm tra bằng hình thức vấn đáp "tơi bời hoa lá" của Người. Vô phúc thay cho lớp học, nếu chỉ một học viên nào không giải đáp được những câu hỏi Người đặt ra, thì tuần lễ kế tiếp cả lớp phải học lại toàn bộ các bài La ngữ đã học trong tuần qua. Với phương pháp đó, không ai có đủ can đảm lười biếng, không ai có thể nói được rằng mình không hiểu những bài học Người đã dạy. Phương pháp sư phạm của Người thể hiện câu ngạn ngữ Pháp : "Marcher lentement, mais surement" (Đi chậm mà chắc).

Làm sao tôi quên được cha Burkhart. Lời nói của Người đĩnh đạc. Bước đi Người hùng dũng như bước đi của một vị tướng lĩnh. Người đảm nhiệm chức vụ Bề Trên Giáo Hoàng Học Viện kế tiếp sự nghiệp cha Lacretelle.

Làm sao tôi quên được linh mục Palacios. Giọng nói của Người trầm ấm. Vâng trán Người biểu lộ cả một sự thông minh thâm thúy.

Làm sao tôi quên được linh mục Ruiz : với vầng trán cao, với đôi mắt long lanh ẩn hiện sau đôi mắt kiếng gọng vàng, trông như một vị triết gia đang suy tư về một vấn đề lớn triết học,

hay thần học.

Có lẽ vị linh mục Giáo Hoàng Học Viện Piô X Đà Lạt mà suốt cuộc đời tôi không bao giờ có thể quên được. Đó là cha linh hướng Deslierres. Bước đi của Người nhanh nhẹn. Vẻ dáng Người nghiêm nghị, nhưng rất trù mến và cởi mở. Tôi đã được Người hướng dẫn, cân nhắc, tìm hiểu nhiều giờ, nhiều ngày trước lúc đi đến quyết định hướng đi của cuộc đời. Người là vị Linh Hướng kinh nghiệm, giàu tâm lý, nên tôi rất an tâm trong sự quyết định của Người. Và cho đến giờ phút này, tôi rất quý trọng và biết ơn Người về vấn đề đã chọn lựa cho đời tôi một hướng đi đúng.

Làm sao tôi quên được những người bạn cùng chung Khoá 2, đã từng ngồi học với nhau trong một căn phòng nhỏ hẹp, đã từng ngồi ăn chung với nhau, lặng lẽ nghe đọc sách truyện các Thánh bằng tiếng Pháp. Làm sao tôi quên được, sau bữa cơm chiều, lúc màn đêm bắt đầu buông xuống trên đồi thông, mọi người đi đi lại lại cùng chung một con đường tráng nhựa đã mòn mỏi cùng năm tháng, bắt buộc phải nói chuyện bằng tiếng Latin hoặc bằng tiếng Pháp.

Hình bóng những người bạn khóa 2 vẫn đậm đà in rõ những nét đặc thù và trẻ trung trong tâm trí tôi. Khóa 2 gồm có 14 người : Bảo, Nguyễn quốc Biên, Cẩm, Vũ phương Chuẩn, Trần văn Khả, Nguyễn thanh Long, Nguyễn thế Minh, Phạm an Ninh, Nghiệp, Nguyễn văn Nam, Nguyễn trọng Quý, Hồ hán Thanh, Trần đình Trọng, Trang.

Tôi còn nhớ cả về mặt 16 người thuộc khoá 1 gồm : Vương văn Điền, Nguyễn tích Đức, Vũ sĩ Hoằng, Hiếu, Trần văn Hàm, Đinh lập Liễm, Đỗ đức Minh, Nguyễn văn Nhuê, Nguyễn văn Nho, Trần văn Phát, Phạm ngọc Sơn, Phạm Thanh, Nguyễn Thế, Nguyễn đức Thụ, Nguyễn văn Thục, Vũ hùng Tôn (anh em thường tặng cho biệt danh là Tổ Phụ Abraham).

Trong số 30 học viên thuộc khoá 1 và 2, bây giờ có người làm Giám Mục, có người làm Đức Ông, đa số đã "Bước Theo Thầy"

*làm linh mục, khoảng 3,4 người đã "xuống núi" an vui sống với
giòng đời trần thế, khoảng 3 người đã về gặp Đức Giáo Hoàng
Piô X ở Thiên Quốc !*

*Anh niên trưởng Vũ văn An có nhã ý mời tôi tham dự buổi tiệc
họp mặt của anh em cựu học viên Giáo Hoàng Học Viện Piô X
Đà Lạt vào hồi 5 giờ chiều ngày 26/12/95 tại tư thất của Anh.
Cùng ngày hôm đó vào hồi 3 giờ chiều, anh em cựu tu sĩ dòng
Chúa Cứu Thế cũng mời tôi tham dự Thánh Lễ và bữa tiệc tiễn
chân linh mục Nguyễn Trung Nghĩa, cựu Bề Trên dòng Chúa
Cứu Thế VN đi du lịch ở Úc sắp trở về nước.*

*Vì thế khi tôi vừa đến tư thất của anh Vũ văn An, thì bữa tiệc
họp mặt đã tiến "Nửa Chừng Xuân". Ngoài anh Nguyễn đăng
Khoa và phu nhân cùng anh Nguyễn đình Khâm, tất cả đều là
"nghiêm số lạ" : Chưa hề biết quý danh, chưa một lần diện kiến
hoặc tâm sự. Trong 10 cựu học viên tham dự chiều hôm đó,
thì một nửa đã được "Nàng Evà" dân quả cấm. Còn một nửa
đang chèo thuyền ngao du ngoạn cảnh ở giòng suối tuyệt đẹp
Động Thần Phù để vào Động Tiên, quyết tìm cho được "xương
sườn cụt" mà Thượng Đế đã lấy trong thời kỳ khai thiên lập địa.
Trong hơn nửa giờ sơ ngộ, tôi cảm thấy một bầu không khí ấm
cúng, cái ấm cúng của những lời nói thân mật, chân thành, xây
dựng và cởi mở có lúc còn đậm đà phong vị trào phúng, bông
đùa...Đặc biệt là khơi dậy một làn hơi ấm của mỗi tình thân
Giáo Hoàng Học Viện.*

*Với tuổi đời "tà tà bóng ngã về tây", được anh niên trưởng Vũ
văn An biếu cho một "ticket" cựu học viên Giáo Hoàng Học Viện
Piô X, tôi vô cùng an tâm. An tâm vì, nếu một mai vĩnh biệt
trần gian, bay đến gõ cửa Thiên Đường, tôi chỉ cần mang
"ticket" này, xin gặp Đức Giáo Hoàng Piô X, Thánh Phêrô chắc
chắn sẽ niềm nở mở rộng cửa cho vào.*

Thế là : Cảnh Thiên Đường từ đó vui sướng mãi.

Nguyễn quốc Biên

Còn Một Chút Gì Để Sống Để Thương

1960 Tôi lên Đà Lạt hai lần. Lần đầu, sau khi vừa thi xong tú tài ban C khoá một, cùng với ba người anh em con cùng một cha quan thầy với tôi. Đà Lạt là trạm đầu tiên, từ đó chúng tôi sẽ đi Nha Trang, và có thể Qui Nhơn, Đà Nẵng, Huế, nên tôi chỉ quanh quẩn một vài vòng quanh Prenn, Gougah, Lang Biang, Đại Học, Nguyên Tử Lực Cuộc, Than Thở (Mồ Cô Thảo), Mê Linh.... Giáo Hoàng Học Viện chưa có trong sổ tay thăm viếng của tôi. Một tháng sau, tôi lại lên Đà Lạt lần thứ hai, và lần này không phải để thăm viếng mà là để trở thành cư dân của thành phố và nơi dung thân của tôi chính là Giáo Hoàng Học Viện. Đối với tôi, Đà Lạt luôn là nơi lạnh lẽo, sương mù, không như câu thơ của Hàn Mạc Tử và dòng phổ nhạc của Hải Linh. Càng lạnh lẽo hơn, lần này, khi tôi đi một mình, với nỗi buồn hai lần thi rớt. Các bạn đồng khoá đều đã tự trường trước tôi một tháng, tôi thụt lại vì rớt khoá một, quyết đấu khoá hai, nào ngờ khoá hai vẫn dẫm vỏ chuối như khoá đầu. Xe đò Thành Lợi ì ạch xuyên qua núi rừng trùng điệp đưa tôi lên xứ Hoa Đào mà lòng tôi dường như vẫn còn đâu đó ở Chu Vân An Ngã Sáu. Chiếc áo soutane với chiếc cổ cồng đầu tiên sau đó vẫn chẳng làm tôi thay đổi bao nhiêu. Người bạn cùng địa phận với tôi là Nguyễn tiến Thuật đón tôi bằng câu : ráng đi con, ngày mai đến lớp làm vịt nghe sấm ! Tôi thấy mình như người đi lạc.

Thực ra thì cũng chẳng sấm với sét gì cho lắm. Cha Bobbio và cha Ruiz nói năng thật nhỏ nhẹ dẫn tai trâu tôi qua rừng Cicéron với đoạn khúc De Amicitia lúc nào không hay. Tâm sự u uẩn của tôi được ru bằng cảnh trời mù sương, thông reo vi vu, và cái giá lạnh tường đá, thì dù hai cha có sấm sét đi chẳng nữa tôi cũng vững như bàn thạch. May mắn cho tôi, nhờ thua keo này bày keo khác, tôi quyết chí sẵn tay áo bước vào rừng

Cicéron chuẩn bị cho kỳ thi Ban D Cổ Ngữ Latinh năm 1961. Xin cảm ơn hai cha Bobbio và Ruiz, nhờ hai cha, tôi đã qua được Ban Trung Học tốt đẹp.

Nhưng chỉ có thể, vì sau đó, tôi lại rơi vào cảnh lạnh lùng đối với khung cảnh Giáo Hoàng Học Viện, phần chính có thể vì sự vật lộn với chính bản thân mình để xác định thế đứng trước vấn nạn ở hay đi. Vấn nạn này bắt đầu đặt cho mình từ ngày còn học đệ nhị và tiếp tục ở lại với tôi qua lớp đệ nhất. Tôi chưa giải quyết ổn thoả khi bước chân vào Giáo Hoàng Học Viện. Và chỉ thực sự giải quyết được sau một năm đi thử tại Trà Câu, Quảng Ngãi, lúc đã thụ huấn tại Học Viện được gần sáu năm. Chính cái tâm trạng ấy, tôi ít thấy mình có nhiều gắn bó với Học Viện. Rời khỏi nó, tôi chưa bao giờ đặt chân trở lại thăm viếng nó, dù chỉ một lần. Các bạn đồng khoá của tôi, ngoại trừ Nguyễn tiến Thuật, tôi ít giữ được liên lạc với ai. Lần thứ nhất bắt liên lạc với Giáo Hoàng Học Viện là lần tôi nhận được từ Nguyễn Soạn cuốn kỷ yếu hay tập san gì đó của Học Viện; nhưng bài tôi còn nhớ lại không phải là bài của các cha giáo hoặc anh em viết, mà là bài của một đại đức Phật Giáo đường như pháp danh là Thích Nguyên Tánh mà có người cho tôi hay tục danh vốn là Phạm Công Thiện. Lần thứ hai, khoảng năm 1972, lúc tôi tình cờ gặp lại vị linh hướng của tôi, Cha Paul Deslièrres, tại sân sau Phủ Thủ Tướng Việt Nam Cộng Hoà, nơi tôi đang làm việc. Ngài không đến thăm tôi mà là thăm một người bạn tại trụ sở Các Linh Mục Thừa Sai Paris, vốn dùng chung một con đường với nhân viên Phủ Thủ Tướng.

Ngày nay, ngồi hồi tưởng lại, tôi thấy mình có nhiều kỷ niệm về Giáo Hoàng Học Viện. Nhưng soát lại hành trang ít ỏi của tôi sau gần 60 năm sống trên đời với nhiều sót sa đắng đót, tôi thấy phần đóng góp của Giáo Hoàng Học Viện thật lớn lao, lớn lao hơn chính tôi đã tưởng. Bởi vì dù tôi nghẽn ngãng tai trâu suốt trong thời gian thụ huấn ở Học Viện, hai sự kiện sau đây

vẫn đã in sâu trong tâm khảm và theo tôi suốt đời : sự kiện thứ nhất, dù tai trâu đến bao nhiêu, tôi vẫn nhận ra hai khuôn mặt đỏ gay của cha Palacios và cha Jos. Chen mỗi năm một lần. Chỉ có thể thôi, tôi không còn nhớ hai cha đã tranh luận với nhu những gì và ai thắng ai bại, chỉ biết hai vị tranh luận thật hăng say, gay gắt, đỏ mặt tía tai, sùi cả bọt mép, tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau. Nhưng không, sau cuộc tranh luận, thầy trò (Cha Jos. Chen vốn là học trò của Cha Palacios ?) lại vui vẻ như thường. Sự kiện thứ hai, cũng chính tại Học Viện, tôi khám phá ra Blaise Pascal, không phải trong tư cách một nhà toán học, một nhà khoa học, một văn hào Pháp, một tư tưởng gia, một thần học gia, một nhà tranh biện, nhưng là một vị thánh, với lời xưng tụng khâu vào ve áo giữ cho đến ngày nhắm mắt : Lạy Chúa , Chúa của Abraham, của Isaac, của Jacob...Và người muốn phong thánh cho Pascal lại không ai khác mà chính là một linh mục Dòng Tên, một Dòng mà Pascal đã dùng cả thế giá lẫn văn phong bất hủ của mình để đả phá hết lời qua mười tám bức thư gửi cho **Người Ở Tỉnh (Les Provinciales)**. Hai sự kiện ấy cho tôi hiểu rõ hơn khẩu hiệu của Dòng Ad Majorem Dei Gloriam. Các vị thầy của tôi đã thực thi khẩu hiệu ấy một cách trung thành : không đi tìm danh dự bản thân họ với tư cách cá nhân hoặc tập thể. Họ cùng đi tìm vinh quang Thiên Chúa, và họ làm mọi sự để vinh quang ấy mỗi ngày một vinh quang hơn, dù việc ấy là việc dạy học, là viết sách, là nghiên cứu, là chấp nhận quan điểm đối nghịch với mình, hay chỉ là làm những chiếc bàn thơm mùi gỗ thông (Frère Hérauld) hoặc trồng những bông bạch hồng tươi mát quanh sân Học Viện (Frère Muo). Xin ngả mũ chào các bậc thầy thân thương. tai trâu này, con vịt này chỉ có một chút gì như thế để sống để thương.

Vũ Văn An (Khoá Ba 1960-1966)

Kỷ Niệm 21 Năm Linh Mục 12/5/96

Lễ Tạ Ơn

Trong thánh lễ tạ ơn hôm nay, tôi muốn lớn tiếng công bố lòng trung thành và niềm hãnh diện của Đức Giêsu Kitô vì Ngài thực sự là người giàu có, bởi sau bao nhiêu thăng trầm trong 21 năm linh mục của tôi, Ngài vẫn giữ được người bạn Người đã tuyển chọn, chính là tôi. Phần tôi rất đổi vui mừng hạnh phúc vì thấy mình cũng là người thực sự giàu có, vì sau 21 năm thăng trầm trong đời linh mục, tôi vẫn giữ được người bạn đầu tiên tôi đã chọn. Niềm hạnh phúc vui mừng của tôi chan hoà trong hy vọng cho chuỗi ngày kế tới, vì biết rằng sao thì sao mặc lòng, Người tôi đã chọn sẽ giữ tôi mãi trong tình bằng hữu của Ngài. "Thầy sẽ xin Cha Thầy và Người sẽ ban cho các con một Đấng Phù Trợ khác... Thầy sẽ không bỏ các con mồ côi : Thầy sẽ đến với các con".

Có thể nhiều người muốn biết những thăng trầm trong 21 năm linh mục của tôi. Ngày 19 tháng 5 năm 1987, Chúa đưa tôi tới vùng đất tự do. Một linh mục đến trước tôi "ra lời khuyên bảo" tôi : "Trong thánh lễ đầu tiên, anh nhớ kể lại cuộc đời của anh cho dân chúng biết, để họ hiểu và thương". Thực lòng mà nói lúc ấy tôi không thể nào hiểu được người bạn "đồng chí" của tôi. Sau 3 tháng chung sống, người bạn "đồng chí" ấy bị phát giác là linh mục giả. À ra thế, vì không phải linh mục, nên người ấy mới tưởng rằng để được đón nhận thương yêu thì phải nói về mình.

Cuộc đời 21 năm linh mục của tôi cũng giống như của mọi người, rất giản dị, có những buổi mai kèm theo những buổi chiều, có những ngày đầu năm đi theo những ngày cuối năm. Nhìn dưới góc cạnh này như nhiều người nhìn cuộc đời của người mục tử thời danh Robert Schuller thì thấy thành công huy hoàng thật đáng khâm phục. Vương Cung Thánh Đường Thủy Tinh ngạo nghễ đứng giữa thành phố Garden Grove, California là bằng chứng hùng hồn. Phí tổn trên 20 triệu mỹ kim. Ngày khánh thành, Robert Schuller không phải nợ một xu

! Đúng như những buổi mai êm đêm ấm áp, những ngày đầu năm nhộn nhịp quây quần của một cuộc đời huy hoàng trong tương bừng tung hô tán thưởng.

Nhưng nhìn thế kia thì lại thấy cơ cực, cùng khổ. Thời Đại Hoạ ở Mỹ năm 1982, còn hãi hùng kinh khiếp ngàn lần hơn Đại Hoạ năm 1929-1931. Vở bắp, cùi bắp để đốt sưởi ấm, gia đình Robert Schuller cũng không có mà đốt. Năm 1979, cha mẹ tôi đã gom những đồng xu cuối cùng mua bắp giống hy vọng Chúa thương trúng mùa mà sống qua những tháng ngày cơ cực. Chúng tôi muốn cầm chắc, nên góp ý : "Sao cha mẹ lại cứ liều lĩnh ? Trời thì hạn hán, Nhà Nước thì quyết tâm đưa vào tập thể. Sao không dùng tiền mua gạo mằm, ăn được ngày nào đỡ ngày đấy ?". Cha chúng tôi khôn ngoan dạy rằng : "Này chúng con nên biết kẻ nào không gồng mình đánh liều thì sẽ không bao giờ tiến". Vì hạn hán, sâu bọ, vụ mùa năm ấy hoàn toàn thất. Đúng là những ngày cuối năm ảm đạm đầy lo toan ! Tuy vậy trước bữa ăn tối hôm ấy cha chúng tôi cầu nguyện : "Lạy Chúa từ ái, gia đình chúng con chân thành cảm tạ Chúa vì năm nay chúng con chẳng mất mát gì. Chúa đã ban lại cho chúng con số hạt giống đã gieo. Chúng con cúi đầu cảm tạ Chúa". Quả đúng không thể nào thua lỗ toàn diện, nếu chúng ta dám liều mình thử vận.

Đấy chính là điều tôi muốn làm chứng cho mọi người sau 21 năm linh mục, cuộc đời tôi giản dị như bao nhiêu cuộc đời khác, có những buổi mai êm đêm ấm áp, tươi sáng với thật nhiều hứa hẹn kèm theo những buổi chiều ảm đạm, thua lỗ, tủi nhục, rã rời như sau một năm lao động cực nhọc, thu hoạch chỉ bằng khi gieo trồng. Thế mà Chúa vẫn hằng ở bên và sâu trong đáy lòng, thúc đẩy tôi lập lại tâm tình thân phụ tôi đã dạy : "Lạy Chúa, con hết lòng cảm đội ơn Chúa, vì con đã chẳng thua lỗ gì, bởi con vẫn hằng có Chúa và Chúa vẫn hằng thương nhận con !".

Nhiều người có thể cũng biết qua cuộc di tản vô vọng của dân Pleiku-Kontum qua tỉnh lộ Bảy vào đầu biển số 75. Dân chúng

sống giữa hai làn bom đạn và thù. Khi cuồng phong lửa khói tạm ngưng, gia đình chúng tôi lại kéo về. Nhìn cảnh vườn không nhà trống, mẹ chúng tôi ôn tồn nói: "Chúng con đừng nhìn lại những gì đã mất. Hãy nhìn thẳng vào Đức Giêsu". Điều quan trọng thiết yếu cho cuộc sống khôn phải là những cái mình đang nắm giữ, nhưng là mình đang nắm giữ những cái gì. Cuộc đời tôi có những ngày đầu năm đi theo những ngày cuối năm thua lỗ trắng tay, nhưng thắng lợi vẫn là thắng lợi, vì tôi vẫn giữ được người bạn đầu tiên tôi tuyển chọn. Tôi không bận tâm đến những thua lỗ nhưng mắt luôn nhìn thẳng vào Đức Kitô. Có thể đôi lúc tôi bỏ Ngài, nhưng Ngài vẫn một niềm nắm giữ tôi, dẫn tôi đến hạnh phúc, an Khang, thịnh vượng cho tới ngày hôm nay. Bài học quý hoá sau 21 năm linh mục là đầu cuộc đời có triển miên trong những buổi chiều buồn hoặc những ngày cuối năm đầy lo toan, bạn bè không còn tìm thấy được ai. Đấng đã chọn tôi vẫn thôi thúc : con đừng bỏ cuộc, ngưng hy vọng Ngài đã kêu gọi : " Hãy vững tin vào Thầy và vào Cha Thầy". Hãy nhớ rằng chúng con hằng được yêu thương. Bấy nhiêu đã đủ cho chúng ta rồi ! Thêm một ngày sống trong chức thánh linh mục là thêm một niềm xác tin như ông Gióp :

"Tôi biết Đấng chuộc tôi vẫn sống,
và cuối hết, Ngài sẽ đứng dậy trên bụi đất,
Và sau khi người ta hủy diệt lớp da này của tôi,
thì chính trong thịt tôi, tôi sẽ nhìn ngắm Thiên Chúa...

Người sẽ không còn xa lạ,

Lòng dạ tôi mòn mỏi trong tôi " (Gióp 19, 25-27).

Điều cuối cùng tôi muốn làm chứng được minh họa qua cái nhìn đức tin thông suốt của người thiếu nữ tài ba 17 tuổi. Đứng trên khán đài, cô khiêm tốn tuyên bố : "Tôi thực lòng chẳng thấy mình có tài cán gì, nhưng thiết nghĩ đây là cơ hội để tôi cống hiến điều tôi đã nhận được từ mọi người. Có lẽ nhiều người đang náo nức muốn biết về cái chân giả của tôi. Tôi bị tai nạn xe, thập tử nhất sinh. Người ta chuyển máu, đo mạch tim tôi

liên miên. Họ cựa chân tôi từ phía dưới đầu gối rồi lại cựa lên trên đầu gối. Tôi nằm liệt giường 7 tháng".

Nàng dừng lại một lát rồi nói tiếp : "Nếu có tài thì đây là tài của tôi : trong suốt thời gian nằm bệnh viện, đức tin tôi trở nên thực đối với tôi".

Bỗng một tiếng sục vang khắp hội trường. Các cô chiêu đăi ngưng phục vụ. Mọi ánh mắt quay nhìn thẳng vào cô. Bấy giờ cô đồng dạc nói tiếp: " Này các cô chiêu đăi, nhìn các cô bước đi hai chân không khập khiểng, tôi thèm muốn cùng bước đi được như các cô. Nhưng làm sao được vì tôi đã bị cựa mất một chân."

Cũng vậy trong 21 năm linh mục, nhiều lần tôi nhìn thấy anh em đồng nghiệp bước đi hai chân không khập khiểng. Lòng tôi cũng ước mơ như vậy. Nhưng cũng như cô gái tài ba 17 tuổi kia, tôi đã học được bài học thật quý hoá, hôm nay tôi muốn kể lại cho mọi người : Các mình bước đi cũng như hoàn cảnh mình đang bước tới không đáng kể. Ai đang đi với mình và mình đang đi với ai, đấy mới là điều làm nên cuộc đời. Sau 21 năm linh mục và tôi hy vọng trong những tháng năm ắp tới, mỗi lần có cơ hội làm chứng để mọi người được yêu thương và đón nhận, tôi vẫn thích hát vang bài tình ca ấy :

"Ngài song hành bên tôi,
Đêm ngày không ngớt cùng tôi tâm sự.
Ngọt ngào tiếng Ngài rót nhẹ vào tai :
Con là sản nghiệp của riêng Thầy,
là niềm vui thầy trò cùng san sẻ,
trong những lúc nguyện cầu."

Vậy tạ ơn là tâm tình duy nhất tôi có sau 21 năm linh mục để diễn tả tình trung kiên của Đức Giêsu hằng có đối với tôi. Tôi còn phải hết lòng tạ ơn vì niềm hạnh phúc tôi hằng có suốt 21 năm linh mục. Tôi sung sướng thấy mình quá

"là người thực sự giàu có,
vì sau mọi thăng trầm
tôi vẫn còn giữ được

Người Bạn đầu tiên"

Linh Mục Gioan B. Huỳnh Hữu Khoái **12/5/96**
Brisbane

Cha Deslierres thăm L . A .

Anh Trần Đức Hạnh được anh em Nam California USA bầu làm "mỗ làng" xin rao cho toàn thể anh em cựu Piô X chương trình thăm LA của cha Deslierres :

Chiều Thứ Tư 4/9/96 : Đón Cha tại phi trường LA, cơm tối tại SeaFood Cove

Thứ Năm 5/9/96 : Anh chị Thái đón Cha đi chơi và nghỉ đêm tại nhà Thái

Thứ Sáu 6/9/96 : Anh chị Thiện đón cha đi chơi. 7.00 PM Toàn thể đại gia đình GHHV họp mặt đón mừng cha tại nhà anh Hạnh. Thánh lễ đồng tế. Pot Luck. Cha nghỉ tối tại nhà Anh chị Nhuê

Thứ Bảy 7/9/96 Tiễn cha ra phi trường L.A.

Thư Cha Deslierres June 9, 1996

San Jose Major Seminary

Ateneo de Manilla University Campus, Loyola Heights, Quezon City

PO Box 4475, 1099 Metro MANILLA PHILIPPINES

Tel. 924-4701-04 Fax Through JCEA 632-924-4462. ICSI : 632-924-4580

Anh Hạnh thân mến

Time is approaching for my departure from Manilla for 2 months vacation in Canada : June 27 till 30 August. As it did before, I would be very happy to meet most of the alumni of GHHV in the area of Los Angeles, where I will reserve 3 days on my way back to Philippines....

I hope you and your spouse and your family are all in good health and successful in studies and enterprises ? and so its is, I hope, for the other GHHV I was pleased to meet in 1993 : as

Phan Khắc Nam with an improved health ? And all the others & thier families ? Nguyễn đức Huệ, Vũ thanh Thái, Nguyễn đức Tuấn, Phạm văn Hiến, Phạm hữu Đàm, Võ thành Bút, Tr. Ánh Linh, Võ đình Hoa, Trần văn Nhượng, Nguyễn Thụy, Vũ Chuẩn, Hoàng Kim Quý and Đoàn từ Thiện ???...

I would like to hear of all of you, about your life, its challenges and problems, and if you desire so, I could also afterwards give you a short input to stimulate and encourage your Christian life, as it was asked a short Retreat by the group of alumni in Australia in August 95. A wonderful experience in Sydney, Brisbane, Canberra and Melbourne during 14 days ! Like you all, they keep a wonderful spirit and help one another very much !

Please pray for my new assignment -Seminary run by the Jesuits since 1601...with an interruption when the Society was suppressed from 1788... run by other groups - until it was returned to Jesuits in 1915, where the Bishops like in GHHV-send their best seminarians to follow the same academic requirements as the Jesuit scholastics. But I am still adjusting to this new style !

God bless you all ! I keep you all in my heart and my prayer !

Paul Deslierres S.J.

Tin Úc Châu

Anh Nguyễn Quang Thạnh sau khi đã hoàn tất Tiến Sĩ Thần Học Tín Lý tại Roma đã trở về Sydney tiếp tục phục vụ cộng đồng công giáo Việt Nam tại NSW. Anh Thạnh cũng như các anh cùng khoá đã cử hành lễ Ngâm Khánh Linh Mục ngày 29/11/95.

Anh Peter Trần văn Trợ SJ đã thụ phong linh mục (25/11/95) tại Adelaide

Anh Nguyễn đức Thụy SJ đã được ĐTGM Brisbane mời về làm

quản nhiệm CDCGVN tại Brisbane từ 12 tháng 6 năm 1996.
Anh Huỳnh Hữu Khoái đã được ĐTGM Brisbane cử đi du học tại đại học Berkeley, California, USA từ tháng 8 năm 1996.
Anh Nguyễn Văn Hải, Canberra, đã có địa chỉ mới trong một villa tại Canberra nhưng chưa tiện cho anh em biết !!!
Anh Nguyễn Văn Viễn sau bốn năm định cư tại Úc đã mua được căn nhà đầu tiên tại Leumeah, vùng Tây Nam Sydney.

Những hạt lúa trên sàng ...

Mùa hè năm 1973 tôi tạm biệt GHHV đi thử tự do 2 năm. Năm đầu tôi đi dạy học cho cha Nhường ở Vinh Tân, Bình Tuy. Năm sau, tôi xin ĐTGM Bình đi truyền giáo. Cha Phương, giám đốc truyền giáo Saigon, gửi tôi lên giáo điểm Bình Hưng Hoà làm việc với các anh em Tu Hội Thừa Sai của ĐTGM Điền. Sau một tháng, tôi xin đi giúp ở Cần Giờ, một giáo điểm truyền giáo hẻo lánh của giáo phận Saigon cho đến ngày miền nam rơi vào tay các "đồng chí". Cùng với tất cả dân tộc, tôi rơi vào dòng thác lịch sử của cuộc "đổi đời". Dòng đời, hoàn cảnh và tính mạo hiểm bốc đồng của tuổi hai mươi lăm đưa tôi vào trại cải tạo gần 7 năm trời. Những ngày tháng gian khổ tưởng như không bao giờ chấm dứt với đói rét, ghẻ lở, bị xỉ nhục, đe dọa, hành hạ, lao động khổ sai. Tôi sống sót nhờ niềm tin và sự giúp đỡ của gia đình. Ra khỏi tù năm 1982, tôi tự coi mình như "con chiên ghẻ" trong đám những người không được chọn và tự an ủi mình cũng như tự biện hộ : "Chúa gọi thì nhiều nhưng chọn thì ít !"

Vật lộn với miếng cơm manh áo, với những hạch sách của công an khu vực v.v. dòng đời đưa đẩy tôi vào những chuyến vượt biên mạo hiểm...cho đến ngày tôi đặt chân lên đất Mã Lai năm 1986. Những tháng bất đắc dĩ được cha già Cẩm phong cho làm "ông thầy phụ trách" cộng đoàn công giáo Sungei Besi, tôi cứ nghĩ Chúa lại gọi mình lần thứ hai. Sau 10 tháng trong trại tị nạn, ngày tôi đặt chân đến xứ Úc tự do, tôi bắn khoăn và lo sợ nhiều cho tương lai mình. Nhiều đêm bị ác mộng, giật mình

thức giấc vẫn tưởng mình còn đang nằm trên sàn xi măng giá lạnh của trại cải tạo...Tôi vẫn xác tín rằng nếu Chúa chọn mình thì dù mình có trôi dạt nơi đâu Ngài cũng xỏ mũi dắt về mà thôi.

Tôi "phú thác" cho ơn Chúa dẫn tôi đi trong cuộc đời mới này và Chúa đã thu xếp cho biết bao nhiêu ân nhân đã giúp tôi "làm lại cuộc đời"... Cho đến nay, tôi không còn mang mặc cảm gì về danh hiệu "tu xuất" nữa. Không phải chỉ có một ơn gọi. Mỗi người đều có ơn gọi riêng. Chúa đã gọi tôi vào đời từ cát bụi, ngài đã ban cho tôi tự do và khả năng quyết định. Ngài cũng gửi cho tôi những "dấu chỉ thời đại" để tôi "đoán" thánh ý của Ngài. Tôi biết một ngày nào đó tôi sẽ phải trả lời với Ngài về những quyết định, những chọn lựa của mình. Vì thế khi gặp những anh em cùng trường được "hồng phúc" Chúa chọn làm Linh Mục, tôi rất cảm phục nhưng cũng rất "critical". Cảm phục vì anh em đã "chặt phăng" (từ của Nguyễn đức Quang K 12) với "đời" để chọn "đạo". "Critical" vì là đã từng nằm trong cuộc. Tôi càng trở nên "critical" hơn khi chứng kiến hoặc nghe những câu chuyện "không được hay" hoặc những lời phê phán của giáo dân về những anh em linh mục xuất thân cùng trường, về những "mâu thuẫn và tranh chấp" về quyền hành, vai vế và thế lực (power games) giữa một vài anh em linh mục cùng một trường. Tôi cũng không ngần ngại đóng góp ý kiến xây dựng, nói thẳng, nói thật với những anh em linh mục đó nếu có những cơ hội thuận tiện. Nhưng hình như những cơ hội thuận tiện đó ít khi nào thành sự thật. Các "đấng" hình như nhìn anh em "tu xuất" với thành kiến : "Nhất quỷ nhì ma thứ ba tu xuất" nên đôi khi cũng né tránh và không chấp nhận đối thoại . Đây quả thật là một thứ Catch 22 situation : dân "tu xuất" không dám nói về "các đấng" vì nói thì sẽ bị hiểu lầm là chống đối, phá hoại. Một vài anh em cựu chủng sinh thường tâm sự : "Các đấng chỉ muốn bọn mình làm những giáo dân gương mẫu, gọi dạ bảo vâng, những ông trùm hay ủy viên ban này ban nọ trong hội đồng giáo xứ mà thôi. Các đấng ít khi nào lắng nghe

những gì anh em mình phê bình."....

Tinh thần đối thoại và đổi mới mà ĐTC Gioan 23 đề ra khi mở Công Đồng Vatican 2 có lẽ chưa thật sự thấm vào tâm não chúng ta nhiều ! Nếu anh em "tu xuất" và ngay cả các "linh mục" không chịu đối thoại với nhau trong tinh thần anh em một nhà, thì làm sao giáo hội có thể "đối thoại" với những anh em các giáo phái khác hay các tôn giáo khác hay với "anh em vô thần" được ?

Joseph Chương văn Tuyên

TB. Mong rằng những nhận định này không làm "các đảng" nổi giận mà kết án tất cả các anh em tu xuất.

Tâm Sự Cha Thạnh

Hai tờ liên lạc PIÔ X, số 1 & 2 được anh em tiếp nhận rất nồng nhiệt. Riêng tôi, tôi cũng thấy hay quá chừng... Chắc anh em cựu học viên nào cũng mong ước nó tái xuất giang hồ. Tuyên bảo tôi đóng góp gì cho số 3. Tôi thích đọc tin tức anh em, nhưng ngại viết quá. Thấy vậy, anh Ba An Sydney của chúng ta (anh Vũ văn An Khoá 3) nói : " Dễ ợt, ba năm vừa qua đi đâu, làm gì, gặp ai...khai đi ! Đó cũng là tin tức rồi." OK, vậy thì tôi viết.

Trước tiên, tôi xin khai sơ yếu lý lịch. Ngoài tên Thạnh, cha mẹ đặt, tôi còn được anh em tặng cho một vài tên khác, như Bảy Hồ, Bảy Chà, Bảy Càri, mỗi nickname đều có lịch sử riêng, tôi không kể đâu ! (Đại gì !). Tôi chỉ muốn nhắc lại một vài tên riêng như thế để anh em dễ hình dung cái tên Thạnh này thôi. Tôi thuộc khoá 5, thụ phong linh mục cuối năm 1970 và ra trường năm 71. Làm việc tại chủng viện Nha Trang và tại GHHV cho đến năm 1976 vào tù ra khám mắt 7 cuốn lịch. Trôi nổi bổng bệnh hết một năm, chia xẻ thân phận tị nạn với đồng bào 2 năm tại Pulau Bidong Mã Lai. Sang Úc giữa năm 86, làm việc tại Cộng Đồng Công Giáo tại Sydney 6 năm. Cuối năm 1992,

khi tuổi đời đã quá nửa thế kỷ (!), tôi được bề trên cho đi Rôma học thêm ba chữ về thần học tại đại học Santa Croce của Opus Dei. Già đầu như thế này mà học không xong thì xấu hổ biết chừng nào ! Nghĩ thế tôi cố gắng rất nhiều, chăm học lắm. Cũng may, sau ba năm Chúa thương cho qua cầu. Trong thời gian du học tại Rôma tôi có dịp gặp lại một số anh em cựu học viên GHHV Piô X.

Đức Ông F. Borgia Trần văn Khả. Người anh tôi gặp đầu tiên. Chắc anh thuộc khoá 1. Anh đã đón tôi bằng nụ cười "La Joconde" muôn thuở của anh. Hơn hai mươi năm xa cách, gặp lại anh, tôi nhận thấy có những nét anh vẫn còn giữ nguyên, không hề đổi hay một chút nào, như sự hiền hoà nhã nhặn và nụ cười nhẹ duyên dáng mà tôi từng so sánh với nụ cười "La Joconde". Không sai tí nào ! Nhưng cũng có những điều, anh thay đổi không thể tưởng tượng nổi ! Ngày xưa tôi hay vô phép trêu chọc anh, anh chỉ cười rồi bỏ đi chỗ khác thôi. Bây giờ thì không thể nữa đâu. Đụng tới, anh phản pháo liền, phản pháo nhanh như chớp ! Nhiều khi còn tấn công trước khi đối phương kịp mở miệng. Tôi xin chào thua, chẳng dám hó hé gì. Anh làm trong Bộ Phụng Tự của Tòa Thánh rất chăm chỉ và nghiêm túc, được thăng thưởng ngạch rất cao. Tôi thường gặp anh trong các lần họp Liên Tu Sĩ Rôma và thỉnh thoảng gọi điện thoại nhờ anh hướng dẫn. Không bao giờ anh từ chối.

Cha Aug. Nguyễn văn Dụ , ối giờ ơi, đâu rồi dáng dấp đằm đằm và cách nói nhẹ nhàng lễ phép của chàng thư sinh bảnh trai gốc Huế thuở nào ? Tôi gặp Dụ trong một cuộc hội thảo Liên tu sĩ VN Âu Châu, tại một thành phố nhỏ miền miền nam nước Đức, vào hè năm 1993. Dụ rất nhanh nhẹn cả chân tay lẫn mồm miệng. Vui vẻ lắm. Giọng cười sang sảng, ăn nói hoạt bát. Đến đâu là chọc cười thiên hạ ở đó. Nhưng khi thảo luận, và nhất là khi phải bảo vệ quan điểm và lập trường của mình, thì khỏi chê...Như xe tăng, xe ủi vậy. Tới đâu thì tới...Dụ được

Hội Đồng Giám Mục Ý (nếu tôi không lầm) giao nhiệm vụ quản nhiệm con dân Công giáo Việt Nam từ bắc chí nam nước Ý. Nghe nói người tị nạn VN tại Ý khoảng trên dưới 5000 người (?), tỉ lệ công giáo khoảng 10 phần trăm. Không đông lắm. Nhưng cha Dụ phải chạy rất vất vả. Cha Dụ trụ trì tại một thành phố đẹp, Treviso, miền Bắc Ý. Theo chỗ tôi biết cha Dụ rất quan tâm về những người nghèo khổ...Cha đã can thiệp với các nhà hảo tâm và những tổ chức từ thiện Ý để giúp đỡ VN rất nhiều. Nhiều cựu học viên tại Việt Nam cũng được hưởng nhờ sự cầu bầu của Cha Dụ để thực hiện những công trình từ thiện...Hoan hô ! Hoan hô !

Cha Stephanô Bùi Thượng Lưu : Mùa hè 93, tôi định qua Stuttgart, một thành phố lớn miền Nam nước Đức để học tiếng Đức, nhưng vì ghi danh hơi trễ nên không còn chỗ. Chẳng biết đi đâu và làm gì cho hết ba tháng hè ! May mắn, tôi được cha Lưu cho tá túc với tất cả lòng quan tâm lo lắng. Không phải cực chẳng đã đâu, nhưng tiếp đón và giúp đỡ hết lòng...Cha Lưu đã xin toà Giám Mục nhận tôi làm việc full-time trong 2 tháng hè, có lương phạn đàng hoàng, trước khi về còn "ban phép lành túi áo" nữa, thật là may mắn cho chàng sinh viên già thất nghiệp này.

Trong hai tháng làm việc tại cộng đoàn Stuttgart, có lẽ tôi chẳng giúp gì nhiều nhưng đã học được rất nhiều, học thêm về computer với hai chàng thanh niên, tên Bảo và Thanh, phụ trách đánh máy và trình bày tờ Nguyệt san Dân Chúa Âu Châu, học được lịch sử hình thành và cách thức phát hành nguyệt san đó, nhưng nhất là học được phần nào phương thức mục vụ cho cộng đoàn VN sống rải rác trên một vùng rộng lớn. Tôi rất cảm phục tinh thần phục vụ của Bùi Thượng Lưu...Việc tông đồ cho người đồng hương và hướng về VN luôn luôn nung nấu tâm hồn người anh em Bùi Thượng Lưu.

Cha Antôn Huỳnh văn Lộ : Cũng trong thời gian làm hè tại

Stuttgart, ngày nọ tôi được cú điện thoại bất ngờ của người anh Huỳnh văn Lộ. "Này Thạnh, tôi mời Thạnh đến chỗ tôi chơi và dùng cơm trưa với tôi nghen. Cứ lấy vé xe lửa theo đường này, đường này...Mình sẽ đón Thạnh tại ga Kashuhe..."..."Chào Thầy Tử Lộ ! Hai mươi mấy năm trời xa cách, nay mới nghe giọng nói của anh lại...Mừng quá, mừng quá ! "

Như thẳng ngổ ra tỉnh, có biết thành phố này là thành phố nào đâu ! Nhưng nhận lời liền. Xe lửa của Đức khởi chệ, đúng giờ như set computer vậy. Vừa bước ra xe, gặp ngay anh Lộ đứng trên sân ga từ hồi nào. Cuộc gặp gỡ hết sức thân tình, bao nhiêu kỉ niệm về ngôi trường cũ GHHV Piô X, về cách Giáo sư đáng kính về người này, người nọ đều được hai anh em ôn lại kể còn người mất, vui buồn lẫn lộn. Bữa cơm hết sức ngọt bùi, tình đồng song sao mà quý hoá quá chừng...

Trở về Roma học năm thứ hai, tôi mang theo nhiều kỉ niệm và nhiều tiếc nuối. Tại Đức còn một số anh em cựu học viên Piô X Dalat, như Hồ ngọc Thịnh, Lê đạo Luận v.v. ,tôi rất muốn đi thăm, nhưng không liên lạc được.

Tại Rôma tôi còn gặp lại vài cha Giáo sư như cha Urrutia Vũ từ Nhân, Cha De Finance, Cha Dominici Đỗ minh Trí và một số anh em cựu học viên khác như cha Đoàn sỹ Thục, Đức Ông Nguyễn văn Tài, Đức Cha Nguyễn văn Nhơn, Cha Nguyễn hùng Tôn, Cha Nguyễn an Ninh, Cha Lê quang Hiền, anh Nguyễn ngọc Tập, Cha Phạm ngọc Phi, và cha Tri Bửu Thiên...Hai cha Phi và Thiên là hai trong số 4 linh mục đầu tiên được nhà nước Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa VN cho phép du học Roma... Nếu viết hết một lần về những anh em cựu học viên tôi gặp, chắc hơi dài. Tôi tạm dừng và hẹn sẽ viết tiếp nhé. Thân ái gửi lời thăm tất cả anh em.

TB. Đức ông Khả có gửi \$20 dollars để đóng góp với tờ Liên lạc, tôi sẽ chuyển sau với phần của tôi nhé.

Joseph Nguyễn quang Thạnh

Bringelly ngày 15/8/96

Báo cáo tài chính

Người giữ trạm liên lạc đã nhận được

\$US 200.00 của nhóm anh em vùng Orange, California, USA

qua anh Tuấn.

\$ AUS 450.00 do anh em nhóm Úc Châu đóng góp (\$50/người).

Được sự đồng ý của nhóm anh em Úc châu, người giữ trạm đã chi